

De regimine Nominatiui.

in hoc octa .i. exigit sup. pmissus .s. doctrine
uo capto vel vult in pemo nat alexa.

It iubet ordo libri

.i. dictionū .i. exactio .i. manifestari

Vocum regimen referari

¶ Istud ē octauū capm hui⁹ libri doctrinalis: et sc̄ba ps principalis in quo siue in qua aut or detzminat de altera pte gr̄amatices: q̄ syntactica vocatur: qz syntaxis ē coordinatio vel constructio p̄or etiā hec ps dici syntactica .i. cōpositiua: q̄a

docet cōponere orōnē ex dictiōibus. Et est inīa talis. Ordo huius libri uiz det regimē vocū referari hic .i. in hoc octauo caplo: qz in pemo hui⁹ libri pmissit autor talē ordinē suare: vt post quattuor formas h̄oꝝ autor detzminat quō dictiōes regant ⁊ quō h̄eant depēdētīā adinūicē ibi (hic

pposse meo vocū regimē referabo) ¶ Queritur primo. Quot modis potest capī in pposito illa dictiō hic. Solo duobus modis. Primo aduerbiat: et tūc s̄struit cū illo h̄o referari ad ei⁹ sc̄ationē determinādā. Sc̄o p̄noia liter: vt est demonstratū ⁊ sua res demonstrata hic ordo: ⁊ tūc p̄onstruit dicēdo: hic ordo iubet: s̄z p̄mū melius suat. ¶ Querit sc̄o quid est ordo.

Solo. Est dicēdoꝝ determinata series. Et est duplex. s. naturalis ⁊ doctrinalis. Naturalis est q̄n sc̄dm viā gn̄atiōis illa p̄cedit que dicit p̄cedere: sicut simplex p̄cedit cōpositū. Sed doctrinalis est q̄n aliqua p̄cedit s̄m de terminatā artē q̄ alis nō p̄cederēt: sicut effectus p̄cedit cām p̄pter debilitatē intellectus addiscentis. ¶ Querit tertio. Que ē rō ordinis sc̄be pris ad primā. Solutio illius p̄t esse triplex rō. s. p̄missiōis: qz prius p̄missit determinare de regimine vocū: sed oē p̄missum saltē licitū ⁊ honestū cadit i debitiū. s̄ rē. Sc̄ba rō est. qz cōiora sunt priora. i. p̄hysico. vbi ē. Innata ē nobis via p̄cedēdi a cōioribus ad minus cōia. Sed illa que tradunt in p̄ma pte sunt cōiora ⁊ faciliora: s̄ rē. Tertia rō est: qz simplex est an̄ cōpositū.

Sed in p̄ma pte determinat de simplicibus d̄cōnibus: hic h̄o de orōnib⁹ que cōponunt ex diuersis dictionib⁹: s̄ rē. ¶ Arguit. cōpositiua sunt priora: sed in sc̄ba pte alexan. determinat de cōplexis: ⁊ in p̄ma pte de incomplexis. s̄ sc̄ba ps p̄cederet primā. Solo. vep̄ est s̄m ordinē nature: vt patz ex distinctiōe ordinis sup̄: ap̄positi: nō aut s̄m ordinē doctrine. ¶ Cōtra. ergo ista nō erit sc̄ba ps alexan. Sequela p̄bat: qz simpliciora sunt priora.

Sed in quarta pte determinat de accētuatione q̄ spectat ad simplices dictiones: s̄ quarta ps dz istā p̄cedere. Solutio hoc est vep̄ s̄m ordinē nature sed ordine ⁊ doctrine (que faciliora p̄cedit) p̄us determinat de p̄gruitate s̄ de accētibus qui sunt difficilioris cognitiōis s̄ cōgruitas. In signū cuius gallici pene in accētuationib⁹ vt cōiter desinitū. ¶ Q̄ quarto quib⁹ figurā tangit in textu cū ē: (ordo iubet) Solo. p̄sopoeia: q̄ h̄z fieri q̄ act⁹ rei alate attribuit rei inanimatē. Vñ ordo est acchis in p̄dicamēto relationis: tñ ista res inanimata nō iubet p̄ncipaliter: sed solū instrumenta liter .i. exigit s̄structio intransitiua n̄m suppositū reddere.

Vult intransitio rectum supponere verbo

.i. p̄sonali finiti modi p̄ sed. s. dictū sup. o scholares

De personali tamen hoc intellige dici.

¶ Sc̄ia ē q̄ h̄bū p̄sonale finiti modi vult h̄re n̄m p̄ supposito cū q̄ facit

Querit

Querit

Querit

Arguit.

Replica

Querit

Glosa notabilis

Querit

construccionē trāsitiuā: vt fortes currit. Querit: quare pri^o determinat de regimine nri casus. Solo. qz nrius casus ē pfectissim^o inter oēs casus: s; pfectū est qñ impfectū: s; rē. Etā scdo. ppter generalitatē pstructionis eius qz raro pfecti oratio in qñ nō ponit nrius cū sbo psonali: s; multe sunt orationes in qbus relictū obliqui nō sunt ita necessarij ad expmēdū mētis conceptū. Cūbi notandū qz nrius multis modis ponit in orōne. s; duob^o modis simplr pgrue. pmo qñ regit a pteā: vt deus est. Scdo qñ regit a pte^o vt de^o ē iust^o. S; qñq; modis ponit in orōne figuratīe cōgrua. s; p appositionē euocationē rē. vt postea patebit. Cūf. Ista regula supponit falsam s; ipa ē falsa. His pbatur: qz dicit qz solum verbum psonale vult habere nrm p supposito: qd est falsum: qz etiā verbuz impersonale vult hē nrm p supposito: vt ptz in hoc exēplo: vis currit: ibi currit ē sbo impersonale passiuē vocis: et h; nrm p supposito. Et qz sit sbo impersonale ptz: qz descendit a sbo neutrali. s; curro qd desinit in o r nō pōt accipere: qz tūc nō esset latinū. Dm qz et verbū psonale passiuē vocis. Cū qñ replicat. Verbi neutrale nō pōt accipere. Dm qz verū ē in pma vel in scda psona: tñ bñ in tertia psona s; petrus helio. Cū arguit ex hoc qñ ptra regulā pueror: qz verbū psonale et suppositū nō necessario volūt conuenire in nūero. Probat in exēplo: iohānes et petrus currūt: ibi currūt ē verbū plis nūeri supposito existēte singulari nūeri. Dm qz duo singularia eqpollēt vni plurali: r hoc intelligendū ē qñ aliq; duo cōparant ad vniū tertij. Cū p: nullo mō nec h; tualiter nec formaliter volūt conuenire in nūero: s; rē. His p; in hoc exēplo Athene ē pulchra ciuitas: ibi athene ē plis nūeri et appositū ē singulari nūeri. Dm qz athene inqstū ē pprimū homē ciuitatis est singularis nūeri et sic pdicta oratio est cōgrua. Sed inquantū sciat multitudinē hominū habentū in illa ciuitate: tūc ē pluralis nūeri r tūc oratio excusat p anthestim et h; fieri qñ nri^o ponit p nūero. Cūtra. Adhuc nō volūt conuenire in nūero: vt patet in exēplo: turba ruunt. Dm. qz quis turba s; m vocem sit singularis nūeri: tñ s; m rē significatā ē pluralis nūeri: s; rē. Cūtra. Cōgruitas attendit ex parte modorū scādū in qbus nō conueniūt: s; ē incōgrua Dm qz pdicta regula intelligit de orōne simplr cōgrua: ista āt ē ipedimē taliter pgrua: vt in fine h; patebit. Sitr dicendū ē de ist; orōnib^o. Sermones sumi patris ē meditatio iusti. Sermonē quē vos audistis nō ē mens: s; eius qd misit me pns. Cū qñ arguit in ista oratione. Vg; tenerē de videte. Ibi disconueniūt: Dm qz in illo verbo videte subintelligit nrius: scz vos: qd nō exprimitur i ista oratione. Cū ad istā: Legere ē agere. Ibi ē suppositū et appositū et tñ nullus ē ibi nrius. Dicendū ē ibi nrius. Dicendū ē quod ē regula general^o qz hoc tertū elicit. Dm qz ista: verbū psonale psonaliter positū aptū natuz ē regere nrm vel aliqd positū loco nri explicite v; implicite a pteante ex vi psonē. Dicit nōāter pmo: (verbū psonale) ppter verbū impersonale qd nō regit nrm a pteante: vt placet Dicit (psonaliter positū) qz verbū psonale qñq; sumit impersonaliter et tunc nō regit nrm vt me iuuat comedē: tñ aptū natū ē regere: qz quis s; m actū semp cū nō nō ponit: tñ pgrue pōt poni cū illo. Dicit (vel aliqd positū loco nri) qz male modis aliqd supplet vicē nri: vt statim patebit vel legere ē agere. Dicitur (explicite v; implicite) quia s;ba psonalia pme vel scēe psonē semp hnt nrm subintellectū p supposito: vt i scribo subintelligit ego. Et nō dicit (finiti modi) quia in finitūbus sufficiētē exprindit p hoc qd dicit (verbū psonale) sed infinitiu^o est verbum impersonale: quia est sine nūmeris et personis: vt inquit donatus. Et quādo verbum personale diuiditur in indicatiuū: impatiuū: opratiuū: cōiunctiuiū: infinitiuiū ē diuisio analogi in sua analogata: in qua nō oportet diuisum verificari de membris

Nota.

Arguitur

Replica.

Queritur

De regimine Nominatiui.

diuidentib⁹. ¶ **Arguit.** Cōstructio intrāsitua nō vult habere ntm: ḡ te-
tua ē falsus. **His** pbat in hac orōne: hōiem albū ibi ē cōstructio intrāsitua
tū nō est ibi ntm. Dōm q̄ textus intelligit sic: verbū positū in cōstructione
intrāsitua requirit ntm. p̄ supposito. ¶ **Arguitur.** Nullus doctor debz pcedere ex
ignoris: sed qd sit cōstructio intrāsitua iuuenib⁹ ignota ē ergo rē. Dōm q̄
postea de illa manifestabit. **De** ius tū dixisset ppter hoc verbū psonale
vult habere ntm. p̄ supposito. ¶ **Arg.** Ntm nō pot̄ supponere verbo psona-
li: q̄ passiuū supponitur verbo psonale sicut p̄mz supponitur sc̄bo. Dōm
q̄ h̄ capitur supponere put̄ idē ē qd suppositū reddere hoc ē h̄bz psonale
capit substantiā a re nti sicut accidēs a subiecto. ¶ **Arguitur.** Ter. alexādrī
ē insufficientis: q̄ non addit finiri modi. Dōm q̄ hoc faciliter potest intelligi
q̄ oē analogū p se positū stabit p significato famosiou sed verbū psonali
est addā analogū: ḡ rē. ¶ **Arg.** qd ē verbū psonale Dōm q̄ ē cui in cōstructione
pprietas p cōparationē ad substantiā actus excitati a pteante: vt lego h̄z
certā psonā ad illū finē vt possit stare cū supposito certe pteante a pteante.
¶ **Uel** sic: Verbū psonale ē qd iungatur p tres psonas sub trib⁹ distinct⁹ ter-
minationibus tā in singulari ḡ in plurali nūero. Et p oppositū h̄bz ipso-
nale ē diffiniendū sic. s. cui nō uest psonalis ppetas: ḡ rē. **Uel** qd nō iungat̄
p tres psonas rē. ¶ **Querit.** q̄t modis aliqd supplet vices nti. Dōm q̄ q̄nq̄
modis. Primo infinitiu⁹ ponit loco nti: vt orare bonū ē. Sc̄bo dictio mate-
rialiter posita: vt scannū ē nti casus. Tertio attributū: vt seruire deo est
regiare cū ipso. Quarto dictū ponitur loco nti: vt discipulos p̄ficē ē multū
tū delectabile. Est aut̄ dictū infinitiu⁹ cū actō a pteante. Cuius appellatū
vt q̄ iusticia seruetur ē bonū. **Uel** appellatū ē vna ite gra oratio suppositi
appositi cū istis dictionibus vt q̄ vel quatenus et illa regula intelligitur
de oratiōib⁹ cōgruis simpliciter. vñ. Infi. materies atri. dictū sit appel.
Reddam⁹ verbo q̄nq̄ suppositina. ¶ **Queritur** que sit rō q̄ verbū psona-
le vult habere ntm. p̄ supposito formaliter vel virtualiter. **Solo.** Ideo q̄
p̄gruitas oritur ex p̄portione modoz sc̄andi. S̄z modi sc̄andi nti r̄ verbū
psonalis sunt ad inuicē p̄portionati: ḡ rē. **Minor** p̄z. Nā modus sc̄andi
h̄bz psonalē mod⁹ dicibilis ab altero tāq̄ de suo p̄ncipio. S̄z mod⁹ sc̄andi
nti ē sc̄are rem suā vt qd ē alterū p modū p̄ncipiū a quo actus verbi egre-
ditur. Illi em̄ modi sunt p̄portionati ad inuicē in essendo et sc̄ado. ¶ **Que-
ritur:** q̄tplex ē cōuenientia inter suppositū r̄ appositū. **Solo.** duplex sc̄z
p̄portiois q̄ est modoz sc̄andi ad inuicē cōuenientia. Et alia ē cōuenientia
similitudinis et ē suppositi et appositi in nūero: in psona et in rectitudine ca-
sus debita dispositio. ¶ **Querit** Utrū vtrū (qui etiā dicit̄ rectus) possit red-
dere suppositū verbo psonali. **Solo.** nō fm modistas. Qd patet p̄mo autō-
ritate P̄sciani dicētis: q̄ ante inuētiōnē p̄noim sc̄be p̄sone nō fuerunt
supposita verbor sc̄be p̄sone. Rōne sic q̄ suppositū debet sc̄are p modum
p̄ncipiū quo actus verbi egredit̄ actualiter. Sed vtrū significat̄ p modum
termini excitat̄ ionis vt p̄z dicendo petre: ergo rē. Et v̄: notanter (actua-
liter) q̄ potentialiter act⁹ verbi pot̄ a vtrō egredi in h̄tū sc̄z vtrū mutatur
in ntm: q̄ lz sc̄at̄ eandē rē materialit̄. nō tñ h̄t eundē modū sc̄andi ex quo
p̄gruitas p̄mo orit̄. p̄mū patet: q̄ rect⁹ r̄ obliqu⁹ idē sc̄at̄ r̄ p̄mutationē
mōi sc̄andi ipsius vri r̄ ntm illa potētia reducit̄ ad actū. ¶ **Arg.** Ināz P̄scian⁹
an⁹ ntm r̄ vtrū absoluti sūt. i. intrāsitue cōstruunt̄ s̄z ntm cū h̄bo psona-
li cōstruūt̄ r̄ ab illo regitur faciēdo cōstructionē intrāsitua: ḡ s̄z vtrū. Et
propterea videtur alexander in tertio dicere (rectum) **Solo.** Nō vult p̄sci-
anus q̄ vtrū regatur a pteante a verbo psonali s̄z h̄ cū illo cōstruunt̄. vñ
Flouita Tu psonale cum recto siue vocante. Debes cōstruere rē. Nam
plures dictiones cum alijs cōstruuntur que tamē ab ipso non reguntur

Arguit

Arguitur

Arguit

Arguit

Querit

Querit

Querit

Querit

Arguitur.

Glosa notabilis

Arguit Sicut aduerbiū cū hō. Adiectiuū cū substantiū rē. **¶** Af. Nō et vñs pñt idem scire sicut h. Tu petre. Sicut nōs reddidit suppositū ita et vñs Solo. Licet idē fecant tamē dñt in modo scandi ex pte cuius attenditur cōgruitas: sicut nōs reddidit suppositū et nō vñs. Contra. Ut vñs pōt reddere. q̄ rē. Probatur qz sicut cōgrue dicitur: petrus studet: ita congrue dicitur petre studere. **Solutio.** Ibi intelligitur nōs secunde psonē. s. m. frequēter. i. hō vñs exigit postponere .i. nōs

De hō su **Sepe vocās verbum sibi vult apponere rectuz**
bstātiūoz sup. verbum sup. hōi naturā hōoz substantiūoz r vtōz
vctō.

Et substantiuum vel qd vim seruat eorum

¶ Snta huius text⁹ ē qz verbū substantiū verbuz vñs r hōi hñs vim hōz verbo sepe vult habere nōm aptepost ostructū. Exemplū de hōo substātiō vt sim bonus. De hōo vtō: vt voco iohānes De hōo hñte vim verbi substātiū: vt sedeo iustus. i. in sedendo sum iustus. De verbo hñte vim verbi vñs baptizo petrus. i. in baptizando voco petrus. **¶** Q̄. Quare dicit (Sepe) Solutio. Ideo qz sex modis fallit qz ista verba nō habent nōm post se. Primo qñ post verbū substantiū nihil sequitur vt deus est. Secūdo qñ sequit aduerbiū vt ego sum hic. Tertio qñ sequitur ppositio cū suo casuali: vt sum in domo. Quarto qñ ponit hōi substantiū possessiue: hoc p̄tinet: vt iste lib̄ ē mei. Quinto qñ ponitur infinitiuus verbi substantiū habens actiū a parte ante: vt velle me esse virū prudentem. Sexto qñ cōstruit cū gō. ppriū nois loci minoris: vt sum rome. Et pōt addi septimus modus scz qñ verbū substantiū imponit demonstratiōnem essentie. Sed iste potest cōprehendi sub 3ro modo: qz ibi est impura possessio: vt petrus est magne virtutis. vñs. Sex substātiōz modis p̄ se recto spoliat. Cū nihil iūgat vñ aduer. si. foriat. Ut cū pposita p̄tinet: estqz locatū. Atqz loci sit infinitiuus habet. **¶** Querit: qd est hōi substantiū. Solo. Est qd substat oibus alijs hōis in cōiūgādo seu in resoluēdo. In coniūgādo substat hōis passiuus deponēt alib⁹: cōtibus et neutropassiuus. Et resoluēdo substat oib⁹ hōis mōdi: qz act⁹ gñalis p̄ter actū spēalē i quibet hōo includit. Ut sic. Verbū substantiū ē qdā gñale specificabile p quodcūqz ens mōdi: qz act⁹ hōi substantiū ē trāscēdo: sicut pōt hab oib⁹ hōis specificari. Ut sic. Verbū substantiū ē qd fecit purā r merā substantiā: qz p̄mū in quibet genere ē tale p essentiā. Sz hōi substantiū est p̄mū inter oia hōa: sicut rē. **¶** Arguit. Verbū substantiū nō fecit substantiā: sicut tercia diffinitio nō ē bona. Probatur qz idē nō pōt fecare substantiā r actū Sz verbum substantiū sicut oē hōi fecit actū: sicut nō fecit substantiā. Maior patet: qz alias esset equocū: eo qz plura et diuersa fecaret: qd ē falsū. **Solutio.** Nō fecit substantiā: put substantiā distinguit p̄ra accidēs. Sz fecit substantiā id est essentiā: qz ipoztat essentiā oim hōoū adiectiuoū. **¶** Querit. quot sūt verba substantiua. **Solutio.** Tria scz. Sum fio existo: vel erto. Et sufficiētia istoz est. Nā omnis substantia vel est materia vel forma vel totuz cōpositū. Si p̄mū: sic est fio. Si scdm: sic est sum. Si tertiu: sic est existo vt ex to. vñs. Ars substantiua tria dat tantūmodo verba Sz simul existo fio nil amplius addo **¶** Arguit. Pls sunt hōa substantiua sicut tria: sicut rē. qz sūt q̄tra or scz. Sum fio erto r existo. Solo. Illa duo vltia sunt vñs hōi substantiū **¶** Arguit. Nō sunt tria verba substantiua ergo rē. qz qd p abundantia dicit vni soli conuenit. Sz actus verbi substantiū est generalissimus: sicut solam ē vñs verbū substantiuū. Maior patet: qz est specificabile p quodcūqz ens mundi. Solo. Est generalissimus fm vñā ratiōē et ergo erit tñ vñs verbū substantiū fm illā ratiōē. Sed fm diuersas ratiōes pñt esse plura

Queritur

Arguit

Arguit

De regimine Nominatiui.

nalis nature indiuidua suba: vt fortes plato Secdo ē nomē dignitatē ⁊ hoc
 modo pastor alicui⁹ eccleie dicitur psona. Un dicitur in patronat⁹. Tertio caput pso
 na vt est accūs psona: vt lego dicitur pme psonē legē se dē. Quarto caput
 vt est psonalis ppetas verbi: ⁊ sic caput in pposito. Quid dicitur hoc dicere
 ex vi psonē. Solo. Nichil aliud qm regē nrm ex modo fca dī verbi psonalē q
 est mod⁹ dicibilis d altero vt ex supiorib⁹ patuit. Quid dicitur Suppū ⁊ apposi
 tum volūt puenire in numero sicut in psona: q ita bñ dicitur ex vi numeri
 sicut ex vi psonē. Solo. Ido magis ponit psonā qz numerū q: psona ē accūs
 magis dignū qm numer⁹: qz psona supponit pueniētā alioz accūsū. Si po
 steriora fm viā gnationis sunt pfectiora: vt z p pfm. iij. celi. Cōtra pu
 ora fm viā gnationis sunt pfectiora: qz pmiū ē agēs ⁊ causans posteriora.
 sz agens est dign⁹ effectū ⁊ rē. Dm qz verū ē rōne causalitatē: sz ex sup
 positione posteriora sunt digniora: qz dicitur pōra in ipis inclusa ⁊ cū hoc qz
 liqā amplius. Quid an p rectū intelligat solus nūs. Solo nō. Sz omnis
 casus a prep⁹ struct⁹ siue sit nūs siue dūs rē. qz verbi substātm ex sua
 natura copulat. Quid. Atz casus a prep⁹ struct⁹ reqrāt pueniētā cum
 illo qui struct⁹ a pre an. Solo. Si casus a prepost⁹ struct⁹ hēat dependen
 tiā ad illū q a prean struct⁹: sicut adiectiū ad suū substātm tūc hēat pueni
 tiā in accūsib⁹ grāmaticalib⁹: vt hō alb⁹: ⁊ sic p naturā intelligitur pueni
 tiā extremoz adiuicē: sed si non ē talis dependētia non requiritur.
 faciēns appositionem .i. duo vel plura substātiua sup. adiuicem

Querit

Arguit

Replica

Querit

Querit

Apponens duplices substātiuos sibi iunges.
 .i. in tali accūsate valebit illud accidens. i. mutari

In casu simili poteritqz genus variari
 .i. substātiuos pertinere puenientes erit ad idēz scatus

Tunc illos ad rem spectare decebit eandem.
 .i. magis commune antecedere sup. substātiuis

Et plus cōmune precedere debet in istis
 sunt exempla sup. orationes

Sicut homo fortes: animal capra consimilesqz

Edicit qz volens facere appositionem debet coniungere duo substanti
 ua in simili casu posita ad idem pertinentia et possunt esse vnus generis
 vel diuersorum generum: et magis commune debet pcedere et minus cō
 mune sequi: vt animal homo: homo fortes: animal capra et similes oratio
 nes. Queritur. Que est ratio ordinis qz prius determinat de orationi
 bus simpliciter congruis: ⁊ postea de figuratue congruis. Dm qz rō est:
 qz habitus pcedit puationem: sed nūs simpliciter pgrue cōstructus ha
 bet se p modum habitus: ⁊ nūs figuratue cōstructus habet se p modum
 puationis ⁊ rē. Minor pater: qz in orē nibus figuratiuis est aliquid pua
 tum siue eclypsatum qd debet intelligi: vt animal capra. i. animal qd est
 capra. Queritur quot modis capitur figura. Sex modis. primo: vt est
 accidens grammaticale vt est figura patris. Tertio pro signo mystico vt
 omnia continebant illis in figura. Quarto figura: est dispositio mem
 broum. Quinto capitur pro vestigio relicto ex aratro. Sexto capitur p
 vitio grammaticali: vt in pposito. vnde versus. Accidit est christus sig
 nat: disponit: aratur. Grammaticē vitium sepe figura notat.

Querit

Glosa notabilis

- Querit** Queritur qd ē figura. Dōm q̄ p̄ma eius diffinitio ē Figura ē oratio peccans p̄tra cōem modū loquēdi: v̄l p̄tra regulas grāmaticales apparens peccare. Et q̄ p̄tz q̄ figura in p̄posito sumpta est oratio. V̄l sic Figura est licentiosa in p̄petas v̄lū auctoritate et cōmoditate grāmicali approbata. V̄l sic Figura ē vitii rōne v̄l ratiōibus excusati v̄l excusabile Et figura grāmicalis d̄: figura p̄pter similitudinē quā h̄z ad figurā reālē semicircularē q̄z sicut in illa ē aliqd̄ rectitudinis v̄t linea dyometralis: ita etiā est aliqd̄ obliq̄tatis v̄t linea circūdata. Sic in figuris grāmicalibus inuenit etiā aliqd̄ obliq̄tatis q̄b̄ ē vitii v̄l eclip̄sis et aliqd̄ rectitudinis q̄b̄ fit p̄ rōnes excusantes. Querit: q̄triplex ē figura in ḡnali. Dōm q̄ duplex sc̄z locutiōis et p̄structiōis Locutiōis ē q̄ peccat p̄tra cōem modū loquēdi nihil t̄n̄ incongruitatis h̄ns: v̄t pratū ridet: lupus ē in fabula Sed p̄structiōis ē q̄ peccat p̄tra reḡs grāmicales et h̄z aliqd̄ defectū: v̄lū t̄n̄ et auctoritate et igenij bonitate admissa Et in quibet figura sunt due ratiōes excusantes. s. q̄ p̄t fieri q̄n̄ ē auctoritas et volūtas grāmaticorū. Et rō q̄re oportet fieri: q̄ est exp̄sio special̄ sine sub breuiloq̄o. v̄n̄. Excusat vitii breuitas sine metri. Et ē duplex vitii. s. tolerabile q̄b̄. s. rōnibus p̄t excusari v̄t in appositione vitii adeo ē tolerabile q̄ pp̄ue non d̄z dici vitii: s̄z solū eclip̄sis: v̄t p̄tz ex dictis. Aliud ē vitii intolerabile q̄b̄. s. ratiōe excusari nō p̄t: v̄t sūt orationes simplicit̄ incōgrue. Querit: q̄t sunt figure. Solo fm̄ alexādr̄z sex: s̄z fm̄ floristā sunt q̄n̄q̄z et fm̄ Catholicon sunt tres. s. Synthetis: p̄lepis et synlepis: q̄z loquēdo in genere: v̄t Catholicon sūt tantū tres. S̄z in ip̄sali loquēdo v̄t Alexāder sūt sex. S̄z loquēdo partim in genere et partim in specie sunt q̄n̄q̄z. v̄n̄ florista plures structure nō sūt nisi q̄n̄q̄z figure Synthetis antithetis p̄lepis zeugma synlepis. Querit qd̄ ē appō. Solo. Est imediata et figuratiua associatio duorū v̄l plurimū substantiuorū simili casu p̄positiō: eiusdē v̄l diuersorū generū ad idē p̄tinetiū: sic se h̄ntū q̄ magis cōs̄ p̄cedat et min⁹ sequat. Et d̄: p̄mo (imediata): q̄z si esset aliqd̄ mediū esset simpliciter p̄gruitas: v̄t hō ē aīal. Nec d̄: fieri mediāte cōiunctiōe: q̄z in appositione p̄structibilia p̄tinet ad idē. S̄z cōiunctio p̄iungit diuersa. Et d̄: figuratiua associatio: q̄z appō h̄z aliqd̄ vitii t̄n̄ excusabile Et d̄: (duorū vel plurimū substantiuorū) et nō noim substantiuorū: q̄z appositio nō solū fit inter nomina substantiua s̄z etiā int̄ p̄noia v̄t ego ipse: et inter v̄ba: v̄t agē legere. Similit̄ inter p̄ticipia: v̄t agēs legēs: et fm̄ cōem modū semp̄ fit inter v̄bū in finitimi mōi: licet in alijs implicite fieri possit: v̄t agit legit: id ē agit actione q̄ ē lectio. potissime t̄n̄ fit int̄ substantiuos casuales ad idē p̄tinetes: v̄t vult textus. Querit: Participia et verba nō sunt substantiua: s̄z r̄. Solo. Quis nō sunt substantiua fm̄ rē significatā et modū f̄cādi: sunt t̄n̄ substantia q̄tū ad officii et sic oē illud q̄b̄ p̄t reddere suppositū v̄bō in p̄posito p̄t dici substantiuū. Et dicit (similiū casu) q̄z idēitas casuū ē signū idēitatis: rei illius requiritur in appositione. Et d̄: (ad idē p̄tinetiū) q̄z p̄structibilia in appositione h̄nt se sicut superi⁹ et inferi⁹: s̄z illa in eodē loco p̄tinet ad idē. Et d̄: (q̄ magis cōe p̄cedat) q̄z hoc sp̄ h̄z se p̄ modū determinabilē et p̄suis: et min⁹ cōe p̄ modū determinatis: s̄z determinās sequitur suū determinabile. Et in p̄posito magis commune dicit illud q̄b̄ magis p̄sum: et non sp̄ illud q̄b̄ p̄s̄ f̄cat v̄t Maria q̄n̄q̄z ē v̄go beata: q̄n̄q̄z ē alia mulier ideo istud nomē Maria determinat p̄ v̄go. Queritur. Utrū appositio possit fieri inter dictiones diuersorū casuū. Solo. Non v̄t p̄z in ter. Et hoc ē v̄t q̄n̄ non potest regē diuersos casus: q̄z tūc fm̄ q̄sdā potest fieri appositio ut illos. Querit: In quibus casibus potest fieri appositio. Solo. In oib⁹. Exēplā d̄ nominatio v̄t d̄ns iohānes celebrat De genitio v̄t aīal hōis iterest curre De dactio v̄t hōi petro dedi panē De accusatio v̄t v̄bero hōies petrū De vocatio v̄t o homo petre

De regimine Nominatiui.

de. De ablō. vt ab hōie iohāne deus diligif. ¶ Querif. Vtrū ſit ſtantia i
appoſitione poſita pnt eſſe diuerſoꝝ nūeroꝝ. Dōm qꝫ ſic vt ciuitas athe
ne eſt pulchra. ¶ Arguit ſubſtātiua in appoſitiōe pntet ad idē: ſed nūer⁹
ſingularis ⁊ numerus plis nō pnt p̄tinere ad idē: qꝫ nūer⁹ ſingulari ſcat
vñ ⁊ plis plura: mō vñ ⁊ plura ſunt. ¶ poſita Solo. vñ ſimpliciter die
tū ⁊ plura totaliter dicta opponunt: tñ vñ in aggregatione ⁊ plā poſſit
coinciderē: ſicut ſingularē ſm rē cōgregat in ſe plura. ¶ Utrū dicitū qꝫ ſuis
dūt i mō ſignificādi pnt tñ coinciderē ſm rē: ſicut vna ⁊ eadē tres pōt plr
et ſingulari p̄ferri. ¶ Ubi notandū qꝫ appoſitiō ſit trib⁹ modis ex ſubſtāti
uis diuerſoꝝ nūeroꝝ. Primo cū alterū ſubſtātiuoꝝ caret nūero ſingulari
vt ſol ē in piſcib⁹ ſigno humido. ¶ Ariſtoteles docuit ꝑ hiam ꝑ ciuitate athe
nis. Secō cū alterū ſubſtātiuoꝝ ē collectiuū. ¶ Utrū. Ite mee quondā fe
lit pecus ite capelle. ¶ Ibi pecus nentri gñis hꝫ modū nois collectiuū ſicut
q̄dlibet vniuerſale. ¶ Tertio cū ſubſtātiua ſingularia min⁹ cōia copulata ꝑ
cōiunctionē copulatiuā apponunt magis cōi plis nūeri: vt tres reges cōi
ler ſūt deo munera aurū thꝫ ⁊ murrā. ¶ Querif. Vtrū in appoſitiōe oporet
ſubſtātiua ſemp eſſe expreſſa. Dōm qꝫ nō. Sed pōt fieri vno ſubſtātiuo ex
preſſo et altero ſubintellecto. vñ Ouidius. Tanta eſt albula pota: ſubintel
lege aquā. ¶ Albula ē nomē ſimul eſt gñis maſ. ⁊ nō pōt cōſtrui: q̄ noie ſemi
nūi gñis: qꝫ aſt noia ſimul ſūt g. maſ. notat. ¶ Qui. in hoc ꝑ ſu. Turbid⁹
hibernis ille fluebat aquis: vbi de crumera ſumo loquit. ¶ Uñ vtrūqꝫ illud
latine dicit pōt albula ē pota: crumera ē turbidus. Et ſic qdā dicit qꝫ noia
ſimul in a terminata ſunt gener⁹ dubij. Et qñ dicit alexander qꝫ ſunt ge.
maſ. p̄ illa regulā. Que ſunt ꝑꝑia ſumoz pone marina Dōm qꝫ hoc eſt
verū vt in plurimū ſz nō vniuerſaliter. ¶ Querif. Vtrū in appoſitiōe magis
cōe ſp̄ debet ꝑcedere. Solo. ſic ſm cōſtructionē et vt in plurimū ꝑꝫis ali
qñ poſt ponat ſm ſitū. ¶ Qui⁹ rō ē: qꝫ hoc ſit (vt dicit ꝑꝫ ſcō poſterior⁹) ad
vitandū vitij nugaritiōis. Et qñ in oppoſitū allegat orō. Sexta die creat⁹
eſt homo aial animatū ꝑſtantiffimū: ibi aial magis cōe ſequit. Dōm qꝫ hoc
eſt virtualiter in diuerſis oratiōib⁹: vt hō ē creat⁹ ſz q̄ ē aial om̄ mā
tū ꝑſtantiffimū. ¶ Verū nō cōmittit nugaritiō qꝫ min⁹ cōe pōt imo debz ali
qñ ꝑcedere: ſz tūc qñ min⁹ cōmune eſt equoꝝ: vt canna vnda ſuit: ibi cā
na min⁹ cōe ꝑcedit: qꝫ plura ſcat. ſ. arūdinē: ſimul: et parte gule. ¶ Sicut
repiur in pluribus: qꝫ tūc min⁹ cōe ſit magis cōe ꝑꝑter equocationē ſmaz
vt ptz in hoc noie canis: qꝫ bi canis aial: canis ſtella: canis piſcis ꝑ appo
ſitionē. ¶ Af. Appoſitiō nō eſt figura: ergo ꝫ. Añs patet ꝑ regulā ꝑetre
helye dicitis. Duo noia ſubſtātiua ad eandē rē p̄tinētia dnt poni in eodē
caſu: ſed ſic ē in appoſitiōe vt ptz ꝑ eius diſſinitionē: qꝫ ꝫ. Solo. Nō ē figu
ra cōſtructiōis ſm rem: ſz bene ſm modū. Primo mō loquit ꝑetus helye
ſed ſcō mō Alexander. ¶ Contra. Nō ē figura ſm modū ꝑſtructionis: qꝫ
nō peccat cōtra regulā aliquā cōgruitatiōis. Dōm qꝫ videt ꝑccare ꝑtra re
gulā grāmaticalē pureoꝝ dicitur qꝫ qñ duo noia ſubſtātiua ſimul ꝫeni
unt in vna oratione ſine iunctione media: tñc alterū eoz debet eſſe gti ca
ſus. Et hoc ptz etiā auctoritate ꝑuſciani q̄ cū autore ponit appoſitionē
inter figuras: q̄ ē excellens autor in grāmatica: et gē figura. ¶ Cf. Quid
eſt vitij in appoſitiōe. Solo. qdā dicit vitij eſſe qꝫ ibi ponunt duo noia ſb
ſtātiua: ⁊ nullū eoz ē gti caſus: ſz hoc nō valet: qꝫ regula itelligit qñ ſubſtā
tiua p̄tinēt ad diuerſa: ſed in appoſitiōe p̄tinēt ad idē. Alij dicit qꝫ vitij ē
min⁹ cōe exercere officiū nois adiectiui. Sꝫ hoc iterū nō valet: qꝫ ois figu
ra ꝑſtructionis dz peccare ꝑtra regulā aliquā cōgruitatiōis. ¶ Ido ſalua reuerē
tia m̄toꝝ: appō nō ē figura ꝑſtructionis ſm rē: ſz ſm modū tñ ⁊ apparētā
ſm ꝫ ſi locut⁹ fuerit alexāder bñ dixit: qꝫ videt ꝑccare ꝑ reglā ꝫ pueroz

Arguit.

Nota.

Querif

Arguit

Replica

Querif

De regimine Nominatiui.

naturā p̄tib⁹ specieb⁹ edicabilē vt gen⁹ logice acceptū s̄z iō qz reddid suppo-
 sitū gnār. **¶** Notādū q̄ ly gnār veit ab hoc noie gen⁹: z tūc tm̄ valet s̄z
 eoz vniuersali vt cū d̄r: oē aiāl h̄z sensū tact⁹: locutio ē vniuersali d̄ aiāl:
 bus s̄z ita nō capit i p̄posito s̄z noiat̄ p̄p̄ rōnē pus tactā. **¶** Q̄. q̄re autor
 p̄l⁹ determinat d̄ p̄sonā quā d̄ alijs accidētib⁹. **¶** R̄dm̄ q̄ iō: qz p̄sonā p̄suppo-
 nit alia accidētia. **¶** Enā plures figure magis peccāt i p̄sonā q̄ i aliq̄ alio acci-
 dētē. **¶** Al̄ q̄ autor breui⁹ potuit se expedire d̄ p̄sonā q̄ de alijs accidētibus
 q̄tuor p̄noia erigūt. i. n̄ oēs sup. p̄sonam sup. p̄sonam

Nota.

Querit

Ista vocant rectos ad primam siue secundam.

Exēplū i q̄ p̄nomē p̄ime p̄sone. f.
 ego euocat scā p̄sonā. f. paup̄ ad
 verbū p̄ime p̄sone scz ludo.

Exēplū in q̄ p̄nomē sc̄be p̄sone. f. tu euo-
 cat tertiā p̄sonā. f. diues ad verbū se-
 cunde p̄sone scz mediteris.

Pauper ego ludo;

dum tu diues mediteris

Est s̄z exemplū cū primo

Est simile exemplū in sc̄bo

Nos tui loquimur; dum vos timidi taceatis

¶ Sc̄nā est q̄ ista quattuor p̄noia vocāt rectū tertiē p̄sone ad officiū p̄no-
 minis p̄ime vel sc̄be p̄sone: vt ego paup̄ ludo: tu diues mediteris. **¶** Nos tu-
 ti loquimur: vos timidi taceatis. **¶** Querit quid ē officiū p̄ime vt secunde p̄so-
 ne. **¶** Dicendū q̄ officiū p̄ime p̄sone est reddere suppositum verbo p̄ime
 p̄sone. **¶** Sed officiū secunde p̄sone est reddere suppositum verbo sc̄bi
 de p̄sone. **¶** Et similiter dicendū ē de tertiā. **¶** Querit quare pus determina-
 uit de appositione q̄ de euocatione. **¶** Dicendū q̄ ideo: qz simpliciora sunt po-
 ra: sed appositio est simplicior qz sit inter duo substantia eiusdē p̄sone
 euocatio vero sit inter substantia diuersarū personarū. **¶** Et euocatio p̄ez-
 dit conceptionem: qz in euocatione et appositione constructibilia p̄tinet ad
 idem: in conceptione h̄o ad diuersa. **¶** Sed idem est ante diuersum: ergo &c.
¶ Querit. Quid est euocatio. **¶** Dicendū q̄ est immediata z intrinseca af-
 sociatio du oīū suppositoz diuersaz p̄sonaz respectu h̄bi p̄ime vel secunde
 p̄sone: q̄ cū supposito euocante z nō euocato p̄uenit in p̄sonā. **¶** Et d̄r p̄mo
 (immediata associatio) ad significādū q̄ supposita in euocatione p̄tinet ad
 idē. **¶** Et d̄r (intrinseca) s̄m̄ quosdā. ad denotādū q̄ nūq̄ fieri pot̄ a parte
 post. **¶** Et d̄r (duoz suppositoz) qz sup̄m̄ semp̄ añ h̄bū cōstruit. **¶** Et d̄r: in ap-
 positione (duoz substantioz) ad designandū q̄ posset fieri a p̄te ante vel
 a parte post indifferenter. **¶** Et d̄r (diuersaz personarū) quia inter supposi-
 ta eiusdē p̄sone non potest fieri euocatio: vt ille homo currit: quia illa ora-
 tio ē simpliciter p̄grua. **¶** Et d̄r (ad eandem rē p̄tinetium) ad differentiam
 conceptionis: in qua supposita p̄tinet ad diuersa. **¶** Et d̄r (respectu verbi
 p̄ime vel secunde p̄sone. q̄ cōuenit cū supposito euocante in p̄sonā) q̄a s̄i
 cū ambobus cōueniret: tunc oratio ē simpliciter congrua. **¶** Arguit. **¶** Vnl
 tuplicato vno oppositoz multiplicatur z reliquū: ergo vbi sunt plura sup-
 posita ibi erūt plura apposita. **¶** Tenet cōsequētia: quia suppositū z apposi-
 tū sunt opposita. **¶** Dicendū q̄ licet sint duo supposita particularia: ē tamē
 vnū suppositū totale. **¶** Contra. **¶** Sūt duo supposita totalia: qz quodlibz
 se pot̄ reddē sup̄m̄ h̄bo p̄sonali: vt ego h̄bo p̄ime p̄sone: z diues h̄bo tertiē
 p̄sone. **¶** Dicendū q̄ hoc v̄ez ē in ord̄ibus simpliciter cōgruis. vbi quodlibet
 ereret: s̄z p̄ziū officiū: s̄z hic vnū trahit ad officiū alteri⁹: erog h̄nt mo-
 dū vnus totali suppositi. **¶** Querit: quare prima p̄sona non euocat secun-
 dam sicut tertiā: z sicut secunda tertiā. **¶** Dicendū q̄ ideo: qz supposita in
 euocatione debēt capi pro eodem. **¶** Sed prima z secunda p̄sone sūt ita distim-

Querit

Querit

Glosa notabilis

ete cũ suis modis scandi: qz nequaq̃ possunt scare eadē rē: qz p̃mo sciat rē
 de se loquerē: sed scōo si significat rē ad quā sit sermo: z q̃ nō pōt dici: ego tu
 ludo. Et inde ē q̃ p̃ma p̃sona bñ cōcipit scōam: sed nō euocat: qz in cōcep-
 tōe supposita supponit p̃ diuersis Sz tertia p̃sona de q̃ fit hic sermo ē q̃ll
 media inter p̃mā z secundā: sz mediū sapit naturā extremoz iō pōt euoca-
 ri z trahi ad officiū p̃mie vt scōe p̃sone. ¶ Q̃. An ne alia p̃noia q̃ p̃mie vel
 scōe p̃sone p̃nt euocare. Dōm q̃ sic: qz fm̃ pulcianū p̃noia tertie persone
 p̃nt euocare rōne suoz p̃mituoz in eis inclusoz: vt meus tuus suus n̄ et
 vester: qz includūt gr̃m̃ sui p̃mituui rōne cuius p̃nt euocare Exemp̃luz: vt
 meus liber est in scholis q̃ scribo: in qua oratione ly meus gratia sui p̃mis-
 tui euocat q̃ ad officiū p̃mie p̃sone. Arguitur: ergo alexander ē diminus:
 tus ponēs tm̃ quattuor p̃noia q̃ euocat rectos Dicendū q̃ locus ab aucto-
 ritate nō tenet negatiue: sed affirmatiue. Vel dicendū q̃ illa quattuor: nō
 vult alia excludere quibus simile officiū incūbit: qz de similibus idē est ut
 dicitur: vt patet in p̃mo Topicoz. ¶ Querit. An vnū nomē possit euocare
 aliud Dōm fm̃ quosdā q̃ sic: vt o petre bonus clericus stude Et sic p̃dicta
 regula nō intelligit exclusiue: sed inclusiue. Sed tm̃ mihi videt q̃ illa euo-
 catio fiat gratia suppositi inclusi scz tu: qz suppositū euocat in euocatione
 debet reddere suppositū p̃bo p̃sonali. Licet alij dicāt q̃ hoc fit in euoca-
 tione indirecta z nō directa. Sed vtrobiz mihi videt esse eqlis rō q̃stū ad
 hoc q̃ ē redere suppositū p̃bo. ¶ Notā dū hic q̃ duplex ē euocatio: q̃dā ē
 directa: quedā indirecta. Directa ē in q̃ ambo supposita sunt nti casus vt
 patet in exēplis textus. Sed indirecta ē in q̃ ambo nō sunt nti casus: vt in
 exemplo p̃dicto. ¶ Querit vtrum vnū nomē tertie p̃sone possit euocare
 aliud. Dicendū q̃ nō: qz vnū nomē tertie persone nō significat certius q̃
 aliud: Vel q̃ vnū nomē tertie p̃sone est dignius altero: ergo vnū non euo-
 cat aliud ¶ Notā dū q̃ fm̃ aliā diuisione duplex ē euocatio. sc̃ explicita
 et implicita. Explicita ē q̃ ambo supposita exp̃m̃nt Implicita ē q̃ vnū ex
 p̃mitur z alterū intelligit: vt petrus scribo. peccat oies rogam⁹. ¶ Que-
 ritur: quot modis fit euocatio implicita. Dōm q̃ q̃ncz modis. p̃mo q̃n p̃-
 sona euocata ē a diectione cōpabile: vt pauper scribo. Scōo quādo p̃sona
 euocata ē nomē distributiū vt omnes gaudemus. Tertio q̃n p̃sona euo-
 cata est hoc p̃nomē ip̃e vt Ipsē dico. Quarto q̃n p̃sona euocata est hoc re-
 latiū qui: vt sum qui sum. Quinto q̃n ē p̃ticipuz: vt scribens fideo. ¶ Q̃.
 Quid sit dicendū de oratione. Nos hermāns mādamus et de similibus
 Dicendū q̃ in talibus orationibus est duplex vitū. p̃mo in eis est vitū
 p̃sone: z hoc excusatur per euocationē. Secundo est ibi vitū numeri inter
 adiectiū et lubstātiū et illud excusatur per aliothecā fm̃ quā numerus
 ponitur p̃ numero ratione dignitatis. Vel p̃ vnā figurā que dicit lepos
 et habet fieri q̃n causa dignitatis vel reuerentie numerus pluralis ponit
 pio singulari. ¶ Queritur. quare nō ponit in litteris p̃ncipuz. Ego gūl-
 helmus: sicut nos gūlhelmus. Dicendū q̃ ratione humilitatis: ad deno-
 tandū q̃ talis actus p̃ncipis nō attribuitur sue particulari p̃sone tm̃: sz
 ascribitur omnibus suis consiliarijs. ¶ Querit quid est vitū in euocatione
 Dicendū q̃ p̃sona euocata disconuenit cum verbo in p̃sona. Ex quo pa-
 tet q̃ euocatio est figura quia peccat contra secundā regulā grāmaticā
 Et sunt due ratiōes illud vitū excusantes. Ratio q̃ pōt fieri ē dignitas
 p̃sone euocantis supra p̃sonā euocatam ratione cuius trahit ipsam ad offi-
 ciū peragendū Sed ratio quare oportet fieri est expressio sententie sub bre-
 uiloquo: quia breuius dicitur tu pauper ludis: quam tu qui es pauper lu-
 dis. ¶ Arguitur. Euocatio non est figura rationibus excusabilis. Pro-
 batur p̃ pulcianum dicentem. Qui dicit: appollonius scribo conuenit for

Querit

Querit

Nota.

Querit

Arguit

Queritur

Querit

Arguit

De regimine Nominatiui.

leocismū figurā intollerabile: ḡ rē. Dōm q̄ v̄ez ē si caput illa orō s̄m se abf
 q̄ intellectiōe alicui⁹ suppositū qd̄ ueniat cū ḡbo exp̄sō in p̄sona: tñ i orō
 b̄ in q̄b̄ ē euocatio implicata sp̄ itelligit tale sup̄p̄m. ¶ Ubi notādū q̄ quidā
 voluerit dicē euocationē nō ēē orōnē vitiosā vel peccatē s̄ illa regulā grā
 maticā. Sup̄p̄m s̄ app̄m volūt uenire i p̄sona: dicētes hoc ēē v̄ez q̄n ḡ
 bū h̄z tñ v̄nū sup̄p̄m: s̄ i euocatiōe h̄z duo sup̄posita: r nō p̄t v̄triq̄ ēē cō-
 forme. s̄ sup̄posito euocati tñ: q̄ si i illo ḡbo ēēt difformitas orō ēēt oīno
 vitiosa. S̄z ad hoc s̄m s̄tate r̄nderi p̄t ḡmo: q̄ s̄ sint duo sup̄posita p̄cia
 lia: ē tñ v̄nū sup̄p̄m totale: r illū sup̄p̄m totale grā v̄nū p̄tis deficit in p̄for
 mutate p̄sone ad ḡbū: ḡ orō simpl̄r dicēda ē vitiosa. Et q̄ sit v̄nū sup̄p̄m to-
 tale p̄z: q̄ ē tñ v̄nū app̄m: ḡ ē tñ v̄nū totale sup̄p̄m. Tenet p̄ntia: q̄ mul-
 tiplicato v̄no oppositorū multiplicat r reliquū. Sc̄bo dōm est posito illo q̄
 cū sup̄posito euocati ueniat in p̄sona sicut v̄ez ē: tñ si illud sup̄p̄m sumit
 absolute nō cōpat ad actū ḡbi egrediētē a tali sup̄posito nisi mediāte cōdir-
 tiōe sup̄addita ip̄i sup̄posito euocati q̄ explicat p̄ tertā p̄sonā: r grā illi est
 ali⁹ s̄ntius ḡ si solū cū principali sup̄posito exprimeret. r q̄ illud nomen ē
 alicui⁹ determinate p̄sone h̄ns ex p̄pria natura vim reddēdi sup̄p̄m ḡbo p̄-
 sonali tertie p̄sone r ab illa p̄sona retorquet ad offitiū prime vt sc̄de p̄sone
 r ad actū corrādētē illi prime vel sc̄de p̄sone: r iō in illa s̄m veritate ē vir-
 tus vitij ex̄ns: r p̄ h̄s orō ē vitiosa excusabil tñ. vt p̄z ex dictis. ¶ Vel illud qd̄
 dictū ē d̄ vitio in euocatiōe ex̄ite: etiā p̄t manifestare ex diuersitate v̄ri-
 um illoz duoz sup̄positorū: q̄ p̄sona euocās s̄git a ḡbo a p̄teā ex vi p̄sone
 s̄ p̄sona euocata regit ab eodē ḡbo ex vi euocatiōis. S̄z illa vis fundat̄ su-
 per modū essēdi q̄ fundat̄ modū scandi cū disproportionē excusabili relata
 ad actū ḡbi aliene p̄sone. Uñ finalit̄ elidēdo istā op̄imonē q̄n dicit q̄ ḡbū
 debet se p̄formare cū principali sup̄posito. Dicendū q̄ hoc est v̄ez in orōnī
 bus simpliciter cōgruis et nō figuratiuis: vt in proposito.

i. cōceptionē p̄ceptionē sup. in cōi .s. sub se cōtinet
 personarum generum numerorū accepta siue cōprehēdit.

Personas genera numerus conceptio ungit

¶ S̄ntia est q̄ triplex ē p̄ceptio. s. p̄sonaz generū r numerorū. ¶ Ubi notādū
 q̄ prius diuidit p̄ceptionē ḡ diffinit: q̄a oē multiplex est pri⁹ diuidendū
 ḡ diffiniēdū: s̄z cōceptio in cōi cōsiderata ē qd̄bā multiplex: vt p̄z in tex. ḡ
 pu⁹ diuidit. Et iā vt tollat̄ cōfusio apud intellectū q̄ v̄tū diuiso tanq̄ indi-
 uisibili r ecōuerso facit cōfusioē apud intellectū: vt d̄ p̄mo celi: q̄muis
 sit s̄monis idēptitas. Et rō ordinis ad priora p̄z: q̄ idē est añ diuersus: vt
 patuit circa euocationē: ḡ rē. ¶ Arguit. Quadruplex ē p̄ceptio: ḡ est insuf-
 ficiens. His p̄bat: q̄z aliq̄ue est p̄ceptio casuū. Dōm q̄ illa cōprehēditur
 sub cōceptiōe p̄sonaz indirecta. Uñ s̄z alexāder nō ponit eā explicite: tñ im-
 plicite elici p̄t ex dictis suis. ¶ Ubi notādū q̄ cōceptio casuū est ponēda q̄z
 sicut penes diuersitatē p̄sonarū causat̄ cōceptio p̄sonarū: ita penes diuer-
 sitatē casuū causatur cōceptio casuū. ¶ Querit: qd̄ sit p̄ceptio in cōi. Dōm
 q̄ est figuratiua associatio duoz vel pluriū cōstructibilium: diuersorū accitū
 te cōiunctiōe copulatiua vel aliquo cōsimili respectū alicui⁹ tertij qd̄ p̄for-
 mat se cōstructibili cōcipienti r nō p̄cepto. D̄ p̄mo (diuersorū accidētū.)
 in cōi: ad den otandū q̄ cōceptio h̄z fieri penes quattuor accitū. s. p̄sonā
 genus numerū et casum. D̄ (ad diuersas res p̄tinetū.) p̄pter appositionē
 r euocationē: in quib⁹ cōstructibilia p̄tinent ad idē. Et d̄ (respectu alicui⁹
 ius tertij) q̄ illud aliq̄n est ḡbū r aliq̄n adiectū. Itē vitij r rōnes excusā-
 tes ex sequētibus patebunt. ¶ Querit. Quid est cōceptio casuum? Dōm q̄

Nota

Respondet

Arguit:

Nota.

Querit

De regimine Nominatiui.

sunt vitiose: qz nō indiget aliq̄ excusatiōe q̄ opinio fundat in ista regula
 Duo supposita singularia copulata p̄ cōiunctionez copulatiuā eq̄pollent
 vni plurali. **¶** Ex q̄ p̄mo dōm̄ ē ad cōceptionē nūerōz sunt duo supposita
 quorū vnū ē singularis numeri et alterū pluralis. Sz ista regula tangit
 duo singularia trī: q̄ nō p̄t tollere cōceptionē nūerōz et sic opinio il-
 loz (sp̄m̄ ad hoc) ē simpliciter falsa: qz ex falso fundamēto p̄cedit. Et po-
 sito q̄ ita esset adhuc nō p̄nt pbare intentū: qz lz duo singularia eq̄pollēt
 vni plurali: tñ manet adhuc talis dīstītia: qz eq̄pollentibz manet partialis
 dīscōnēntia in aliq̄ accidēte respectu vbi adiectiuū: q̄ in illo argumēto
 sunt decepti penes fallaciā accidētis. Vnū simile habet p̄mo posteriorū
 lz oīa inferiora simul sup̄ta eq̄pollēt suo superiori si tñ passio superior illis
 inferioribz simul sumptz illis assignat inesse: ē error in assignatiōe vniuersa-
 lis. Et ex simili fundamento p̄cedit contra eos de conceptione casuum
 .i. supposita diuersarū p̄sonarū .i. p̄sonarū

Personas sibi dissimiles conceptio iungit,

.i. p̄ illā iunctionem copulatiuā sup. personarū

Cōceptio
 p̄sonarū

Ne per et in medio positam conceptio fiet

anteponatur .i. personarū .i. fieri potest

Si preponatur conceptio nulla paratur

sup. persona sup. in persona appositum

Concipiens simile sibi vult herbam retinere

¶ Dicit q̄ cōceptio p̄sonarū hz fieri inter dissimiles p̄sonas. i. inter dictio-
 nes dissimilū p̄sonarū p̄ cōiunctionē copulatiuā in medio positam nō aut̄
 in p̄ncipio eo q̄ tūc nō haberet fieri cōceptio p̄sonarū q̄ verbū dz cōuenire
 cū p̄sona cōcipiente in p̄sona. vñ **¶** Ar. Gregiā vero laudē ⁊ spolia ampla
 refert: etiā p̄t fieri pl̄z qz repetitū vt tu puerqz tu⁹ ludit. Similit̄ fit per
 ⁊ repetitū: vt tu et puer dat. **¶** Q̄f. Quid est cōceptio p̄sonarū. Solutio
 Est mediata vel copulatiua associatiō duorū suppositōz diuersarū p̄so-
 narū respectu vbi pluralis nūeri: qz p̄format se cū supposito cōcipiente in
 p̄sona ⁊ nō cū supposito cōcepto. Dicit̄ notant̄ (duorū suppositōz ad de-
 signandū q̄ cōceptio ista solū hz fieri a p̄teante: qz suppositum a p̄teante
 construitur semper ex sui ratione. vñ⁹. **¶** Mor̄ rectum ponis: hinc p̄sona-
 le locabis. Et dz (mediata) .i. mediante cōiunctiōe copulatiua: qz illius
 est cōiungere diuersa. Et dz copulatiua associatiō qz ista duo supposita
 debent ordinari ad vnū tertiuū p̄pter cōiunctionē dīstīctiā q̄ dīstīngit
 Et dz poni i medio qz hz p̄iūgē qd̄ p̄tinet ad rationē mediū extrema ad in-
 uicē vniū: nisi fuerit iunctio enclitica: q̄ licet ex sua natura p̄ p̄sonā tñ
 fm̄ virtutē cōiungendi est in medio. Et dicit̄ (respectu vbi pluralis nūme-
 ri) qz si esset singularis numeri oratio non esset conceptōia: vt ego et tu
 scribo. Et hoc ideo dico: qz duo singularia copulata requirunt vnū plu-
 rale. Et dz (conformantis se cū supposito concipiente et nō cōcepto) ad
 de notandū vitū in conceptione p̄sonarū. **¶** Arguitur. hic est conceptio
 p̄sonarū ego tuqz damus ⁊ tñ cōiunctio nō ponit̄ i medio q̄ male dz: (medi-
 ata et copulatiua associatiō) Solutio: Verū est fm̄ rem et vim copulandi
 ponitur in medio. **¶** Contra. Nihil agit ante se. Sed illa cōiunctio qz po-
 nitur post illa supposita: ergo illa nō iungit. Solutio fm̄ oratū postpo-
 nitur: nō fm̄ cōstructionē et virtutem cōiungēdi ponit̄ i medio. **¶** Arguit̄
 In cōceptiōe p̄sonarū nō sūt duo supposita: q̄ male dz: duorū suppositōz
 p̄z in hoc exēplo Tu mecū debemus iura tenere ibi mecū est abt̄i casus: q̄

Queritur

Arguitur.

Replica.

Glosa notabilis

Arguit nō pōt esse suppositū. Dōm q̄ diffinitio loquit̄ d̄ cōceptiōe psonarū directa quis
 lis nō ē h̄. ¶ **Arguit** Male d̄: (diuersarū psonarū) q̄ h̄ ē cōceptio psonarū: dñs ser
 uulq̄ p̄cant̄: tñ ambo supposita sunt tertie p̄sone. Solo. Diffinitio intelli
 git̄ d̄ cōceptiōe psonarū p̄pe dicta. s̄z ibi est cōceptio psonarū cōmunit̄ dicta.
 ¶ **Arguit** Male d̄: (respectu h̄bi p̄tis n̄ueri) q̄ etiā pōt fieri respectu h̄bi fr̄is
 n̄ueri: vt p̄z i hoc exēplo. Sotr̄ me⁹ ⁊ ego disputo. Solutio ibi est zeugma.
 ¶ **Queritur** q̄d sit vitiiū in cōceptiōe psonarū. Solo est q̄d suppositū cōceptū discū
 uenit cū h̄bo in p̄sone. Rō qua pōt fieri ē dignitas p̄sone cōcipiens supra p̄
 sonā cōceptū: q̄ dignitas postea declarabit̄ ibi. Inter p̄sonas r̄c. Rōne cur
 ius trahit̄ p̄sonā cōceptā a suo officio p̄p̄uo ad offiū alienū. S̄z rō q̄re opo
 tet fieri ē exp̄ssio s̄nie sub breuiloq̄o. ¶ **Nota** notādū q̄ q̄dā dicūt cōceptiōne
 psonarū nō eē orōne vitiosā: q̄ nō vitiiū q̄ ē illud suppositū h̄bo sit dissimile
 q̄d nō debet eē s̄ite Sicut nō est vitiiū in h̄ūana forma pedē eē dissimile ma
 nibus. q̄ alias h̄ūanū corp⁹ eēt vitiatū: ⁊ nō posset exercē diuersas opatō
 nes ad q̄s organa sunt ordinata. ⁊ dicūt illā figurā esse factā ad intēdēz
 illi⁹ regule. Si duob⁹ suppositis diuersarū psonarū q̄rū alterū ē p̄me p̄so
 ne apponat̄ h̄bū p̄tis n̄ueri illud erit p̄me p̄sone. Solo istius regule ē q̄ in
 hoc p̄posito vey ē. vñ d̄t alexā. Cōcipiens s̄ite sibi vult h̄bum retinē. Et s̄ p̄
 istā regulā nō r̄ndet cōceptiōne psonarū carere vitio: q̄ p̄ter illā quē
 entia ē adhuc discōueniētia suppositi cōcepti cū h̄bo in q̄ notat̄ vitiiū. Aut
 ad istā regulā. Si duob⁹ suppositis diuersarū psonarū q̄ alterū est sc̄de p̄
 sone ⁊ reliquū tertie appōit̄ h̄bū p̄tis n̄ueri illud erit sc̄de p̄sone. Et s̄i
 dōm ē vt p̄u⁹: q̄ nō pl⁹ h̄r ex istis r̄tis q̄ h̄bū d̄z eē s̄ite i p̄sone cū d̄cōne
 concipiet ⁊ nō cū d̄cōne concepta: ⁊ sic manet vitiiū. Et q̄n̄ d̄: q̄ cū illo h̄bo
 non d̄z conuenire: vt̄z i exēplo p̄allegato d̄ forma humana. Dōm q̄ d̄z esse
 s̄ite in p̄sone s̄m essentia: s̄z s̄m offitū iā illud est vitiiū eē tertie p̄sone et
 reddere suppositū p̄ime p̄sone: q̄ hoc est extra p̄tātē ⁊ naturā eius: et sic fit
 hoc in virtute p̄ime p̄sone ad cuius offiū trahit̄. Nec s̄ite est illud exē
 m: q̄ dissimilia organa sunt data corpori humano ad exercēdū diuersas ope
 rationes: q̄ natura humana est multipliciter ancilla: vt d̄i p̄mo metaph̄.
 Sed in istis orōnibus ordinant̄ duo supposita diuersarū psonarū ad p̄n
 cipiandum actū principaliter sc̄atū. Ergo dictū exemplum p̄posito n̄ro ē
 inconueniens per consequēs conceptio psonarū relinquit̄ esse orō vitio
 sa. ¶ **Querit̄** quare autor non facit aliquā cōceptiōne penes cōparatō
 nem et qualitatem sicut penes p̄sonam genus et numerum. Dicendū q̄
 illa sunt accidentia partimorationis absoluta: ista autem sunt acciden
 tia respectiua: et penes hęc variatur congruitas.

.i. sc̄dam
 et tertiā .i. concipit .i. sc̄da ⁊ tertia persona.
 nō concipiunt primam.

Prima duas alias recipit. sed non viceversa

sup. dictio .i. sc̄de p̄sone recipit tertiā .i. tertia persona
 personam nō pōt capere sc̄dam

Concipiens medie dat ternam nec retrouerte

sup. illa persona personis sup. tertijs p̄sonis

Concipit in ternis que primo locatur in illis

Exēplū in q̄ prima persona. s. ego Exēplū i quo prima persona. s. ego tō
 concipit sc̄dam personā sc̄z tu cipit tertiā personam. s. frater.

Sic ego tuq̄z damus: ego te fraterq̄z rogamus

Glosa notabilis.

Illa ppositio cū equalet cōiunctioni copulatiue p quā potest fieri conceptio psonarū vt Ego ⁊ petrus gaudeamus exponit sic. s. ego ⁊ petrus gaudeamus ⁊ illa ppositio cū nō debet accipi associatiue: vt cū petro carro: qz sic potest cōstrui cū verbo singulari nūeri tñ: sed dz capi copulatiue. s. vt de notet aliqua lē actū attribū duob⁹ suppositi eūliter: ⁊ tūc causat inf duo supposita equipollentiā plis numeri vt patent in pposito. Sz ratio scōi ē .s. qz nō pōt fieri p vel: qz in cōceptiōe psonarū debet poni verbū plis nūeri cuius actus debet attribū duob⁹ cōiunctim ⁊ eque pmo: s3 vel disiungit ⁊ notat actū verbi cōuenire vni supposito. Si aut hoc fieret in cōceptiōe psonarū: tūc vix differret a zengmate in qz actus sōi attribuit tā vni q̄ alteri: vt fortis currit et ego. ¶ Arguit. Maior est cōuenientia inter ⁊ et vel: q̄ inter et ⁊ cum: qz si per cum pōt fieri cōceptio psonarū etiā pvel pōt fieri qz et vel ambe sunt cōiunctiōes: sed cū ē ppositio. Solutio licet magis conueniant quo ad modū scandi generalē essentialē: qz ambe sunt cōiunctiōes tñ et ⁊ cū magis cōueniunt accidentaliter. s. quo ad copulationē: qz illa ppositio cum copulat sicut illa cōiunctio et. Sed vel fm modū scandi specificū disiungit. ¶ Contra. Illa ppositio cū nō pōt copulare: qz c. Hic p̄ batur qz qd cōuenit alicui essentialiter nō pōt alteri cōuenire sed copulare essentialiter conuenit cōiunctiōi: ergo nulla ppositio copulat. Minor p̄z ex diffinitione cōiunctiōis q̄ est: qz cōiungit ⁊ ordinat cetera p̄es in oratione. Vbi qz nō conuenit sibi copulare in q̄tū ē ppositio. Sz in q̄tū in cluē dē cōiunctiōē et. ¶ Contra. Una species nō includitur in alia: sed ista cōiunctio et: et ista ppositio cuius sunt distincte specificē et genericē ⁊c. Solo. Maior ē vera format: nō tñ virtuali seu equaliter. ¶ Querit q̄mplex ē cōceptio psonarū. Solo. Duplex. s. explicita et implicita. Implicita est qz cōcipiens subintelligitur. Explicita ē qz suppositū p̄cipiēs exprimitur et nō subintelligitur. Itē fm aliā diuisionē duplex ē cōceptio psonarū. s. directa et indirecta. Directa ē qz amb o supposita sunt nri casus: vt ego et tu dāmus. Indirecta ē qz p̄sona p̄cipiēs ⁊ p̄sona p̄cepta sunt diuersorū casuū vt ego cū petro legimus. ¶ Querit quot figure tanguntur in hoc exēplo: tu mecum debem⁹ ⁊c. Solutio. q̄tuor. p̄mo cōceptio psonarū vt patet in ter. Secdo cōceptio casuū qz nri casus cōcipit ablatiua. Tertio anastrophe qz p̄positio ponit post suū casuale. Quarto anaphorā qz ablatū ponitur p̄ntō ¶ Querit. quot modis capitur vel. Dicendū qz multi modis: qz qñqz valet tantū sicut etiā: vt comes vel rex. l. etiā rex: maximas mihi grates agebat. Qñqz ē idē qd saltē: vt in sequentia canitur. Si nō suis vatribus credat vel gētilibus. Qñqz capis distinctiue et cōiungit dictiōes: vt omne animal est rationale vel irrationale. Vel cōiungit orationes: vt hō ē alius vel deus est. Quādoqz capitur cōiunctiue: vt pater vel mater inquit.

Arguit

Replica

Replica

Querit

Querit

Querit

.i. vtrū sup. psonarū

Sed non per quintum fiet conceptio casum

.i. si vtrū nō pōt redde Exēū vbi scda p̄sona. s. tu p̄cipit etiā. s. tui re
 re suppositū verbo specū sibi rogare p̄format: se cū tu in p̄sona.

Si quantus desit, tu petre tuiqz rogare

¶ Exēū in quo scda p̄sona subintellecta. s. tu p̄cipit tertiā p̄sonā. s. tuis sociis mediante p̄pone cū respectu illius verbi pluralis numeri. s. orate qd ē eiusdem p̄sone cum supposito concipiente scz tu.

Lunqz tuis lotis orate facer dionysi

¶ Dicit qz conceptio personarum non habet fieri per vocatiuum casum:

De regimine Nominatiui.

si uocatus deest id est si uocatus non potest reddere suppositum uerbo personali. Ratio huius est quia conceptio fit tñ ex casibus qui possunt reddere suppositum uerbo personali quales: sunt nñs, accusatus & abtñs in nñs rñdñbiles: vt ego & tu legim⁹: ego tecū legim⁹: me & te legere ē bonū: me tecū legere ē bonū: in q̄bus oratiōib⁹ ē cōceptio implicita q̄ suppositū cōcipiēs subintelligit. Et etiā indirecta q̄ dictio cōcipiēs et cōcepta sunt dissimilī casū. Et licet in h̄o plis nūeri simpliciter sumpto nō possit intelligi suppositū singularis nūeri: tñ bene pōt hoc fieri qñ uerbū cū vno supposito directe uel indirecte exprimitur vt in oratiōibus text⁹ in q̄bus in cludū suppositū: scz tu cū vtñs nō reddat suppositū: quia omne qd reddit suppositum uerbo personali potest apponi uerbo substantiuo: sed vtñs non potest poni post uerbum substantiuū vt patet ex dictis: ergo ē. Nota.

¶ Nota nū q̄ autor loquitur conditionaliter: vt si vtñs nō potest reddere suppositū: sed vtñs nō potest fieri conceptio personarū. Et quia tempore Alexandri de illo fuerunt due opiniones ideo suspensiuam ponit sententiam. Scz vera est illa opinio que dicit q̄ vtñs non potest reddere suppositum uerbo personali: quia sibi deest ratio principij. Unde Floresta. Excipias quintū tu quemlibet esse solum. Et non dicatur q̄ ab uila parte regatur: ergo non est suppositum. ¶ Arguitur Uocatus regitur ab aduerbio uocandi o: ergo male dicit Floresta. Excipias quintū. ¶ Dicendum q̄ regitur ab aduerbio uocandi o: nec a secunda persona uerbi: sed bene cum illo constructur sicut adiectiuum cum substantiuo: non tamen ab illo regitur. ¶ Cōtra Uocatus regitur a uerbo secunde persone: quia illa dictio regitur ab alia per quam cogitur stare in tali casu ita q̄ non possit stare in alio sed sic est de uocatio respectu uerbi secunde persone: ergo. ¶ Maior patet ex diffinitione ipsius regere. Minor patet in hoc exemplo Petre fac ignem. Solutio. Licet uocatus constructus cum uerbo imperatiui modi coartat stare in tali casu hoc tamen non est a uerbo imperatiui modi sed ab aduerbio uocandi o: vt patet in Virgilio. O melebee deus nobis hec oia fecit. In q̄ nō ponitur imperatiuus: et tamen ibi ponitur melebee in uocatio.

Nota.

Arguit

Replia

.i. nō h̄z fieri sup. psonarū. i. tertias

Inter personas non fit conceptio ternas

.i. p̄ illā p̄uiccionē p̄ illā sp̄onem. i. cōstructio sup. tertiarū psonarū

Sed per et aut per cum coniunctio fiet earum

scz tertiarū psonarū

Exemplū in quo due tertie p̄sone. s. dñs & s̄uico pulant p̄ cōiunctiōē q̄z in ordine ad illud uerbum pluralis n̄s̄ri precantur

Neutraq; concipitur dñs seruus precantur

¶ Exemplū in quo tertia p̄sone petrus. cū tertia persona paulo mediātē sp̄one cū. copulat in ordine ad illud h̄bū pluralis numeri regnant

Petrus cum paulo regnant cum rege superno

sup. gr̄maticis

diffinitio firma

Pluribus est tanq̄ sententia certa: q̄ inter

sup. personarū tertias

Personas possit fieri conceptio ternas

¶ Dicit q̄ c̄ceptio p̄sonarū nō fit int̄ t̄rias p̄sonas. q̄ vna nō ē dignior alia

De regimine Nominatiui.

noia neutri g^o .i. a noib⁹ fe. ge.

cōsiderabis

Neutraqz femineis tanq̄ concepta videbis

Exēplū in quo illud femininū gen⁹ le. ges. ꝑcipit illud neutrū gen⁹ plebiscita respectu illi⁹ adiectiui plis nūeri coacte qđ ꝑfo. mat. fe. cū gñe ꝑcipite.

Per vim sunt leges et plebiscita coacte.

Adiectiua te. Dicit qđ cōceptio generū hz fieri p noia adiectiua in qbus mal. genus ꝑcipit femininū et neutrū z nō ecōuerso vt iupiter z iuno crede bantur esse dū iuperbi. Pluto z pserpina credebant esse dū inferi. ¶ Tunc ibi (Neutraqz femineis) Dicit qđ femineū gen⁹ cōcipit neutrū: s; nō ecōuer so ita qđ neutrū genus possit cōcipere masculinū et femininū. ¶ Cf. Quid

Querit

vocat hic adiectiui. Dōm qđ omne illud qđ significat adiectiue: qñqz etiā p adiectiui voce tm: vt iohānes z barbara sūt h; qđ legūt. ¶ Arguit: Cōceptio generū nō habet fieri vt cōceptio ꝑsonarū ergo text⁹ male dicit: (Ut ꝑsonarū) qđ similitudo ē fm idēpitatē specificā: s; cōceptio ꝑsonarū et generū sūt distincte specificē: s; zc. Solo. licet sint essentialitē distincte p modū specifi cum conueniunt tamen in specie fm quā attenditur eoz similitudo z hoc

Arguit

notatur p illā dictionē vt in tex. posita. ¶ Querit. Quale similitudinē di cit: vt in textu. Solo. Nō dicit oimodā similitudinē inter cōceptionē ꝑsonaz et generū: qđ sunt specificē distincte s; dicit aliquale similitudinē qđ sicut cōceptio ꝑsonaz fit inter duo supposita respectu verbi plis nūeri ita cōceptio

Querit

generū fit int̄ duo substātia respectu nois adiecti plis nūeri. Et iā queniūt qđ sicut in cōceptiōe ꝑsonaz supposita ptinet ad diuersa: ita in cōceptiōe generū substātiua ptinet ad diuersa. Tertio cōueniūt qđ sicut cōceptio ꝑsonarū fit p iunctionē copulatiuā vel p ꝑpositionē cū: sic sicut cōceptio gene rū habet per illā fieri. S; in plibus differūt. pmo: qđ cōceptio ꝑsonaz so lum fit a ꝑteante: s; cōceptio generū fit tā a ꝑteantē vt iohānesz katheri na sunt albi: qđ a ꝑtepost vt video petri z katherinā albos. Scđo: dicit qđ in cōceptiōe generū requiritur adiectiui pluralis nūeri: s; in cōceptiōe ꝑsonaz requiritur verbū pluralis nūeri. Tertio dicit qđ cōceptio ꝑsonaz fit int̄ diuersas ꝑsonas s; cōceptio generū fit inter diuersa gñā. ¶ Arguit. Male

Arguit

dicit alexāder in teriu (Adiectiua tener) Assumptū pbat: qđ cōceptio gene rū hz fieri p vnū adiectiui tm: qđ duo singlaria substātiua eqpollent vni pli. Dōm qđ dicit in textu (Adiectiua) in pli nūero p figurā qđ dicit aliotheca: qđ hz fieri qñ numerus plis ponit p nūero singulari: qđ nulla cōceptio generū hz fieri p adiectiua s; p adiectiui tm. Et dicit in pli adiectiua ꝑꝑ metru: z nō adiectiui. Vel dicit adiectiua in pli nūero: qđ fit p adiectiua noialia pnoialia et pꝑicialia. ¶ Querit. Utrū neutrū genus possit cōcipere neutrū. Et vide

Querit

tur qđ fit p regulā floriste qđ dicit per neutrū concipit neutrū. Dōm qđ ca piendo conceptionē generū vt figurā constructiōis continēt aliqd vniū sic neutrū genus nō cōcipit neutrū vt scamnū et sara sunt alba. Ibi nō est conceptio generū. S; capiendo conceptionē generū large p copulatiua af sociatiōe respectu adiectiui pluralis nūeri: sic bene neutrū gen⁹ concipit neutrū vt vult florista. ¶ Queritur. Quid sit cōceptio generū. Dōm qđ est

Querit

mediata et copulatiua associatio duoz substātinorū diuersoz generū ad diuersa ptinentiū respectu adiectiui pluralis numeri qđ cōformat se cū ge nere concipiente et nō cōcepto vt petrus z katherina sunt pūcti. Dicitur pmo diuersozū generū ad significandū qđ inter noia eundē generis nō pōt fieri conceptio generū z g neutrū gen⁹ ꝑꝑie loquēdo nō ꝑcipit neutrū. Et dicitur ad diuersa ptinentiū: supple vel tanq̄ diuersa ꝑꝑter illā et siles deus z sua essentia sunt boni. i. deus et sua essentia sunt idē: tm vident ꝑꝑ nere ad diuersa ꝑꝑter naturā cōiunctiōis qđ notat diuersitātē. Dicitur me

De regimine Nominatiui.

lū et aſinā et impoſuerunt veſtimenta ſua ſuper eos. Secundo qñ cōiunguntur ſubſtantia diuerſorū generū res ſexū habentes ſciantia vel credunt habere ſexū qz alterū ē maſculini generis alterū etiā erit maſculini generis Exempla primi: vt vir z mulier ſunt docti: Exēplū ſecūdi vt pallor et febris menūdi ſunt. Credebat em̄ pallor eſſe de⁹ z febris dea pōt etiā h̄mōi ſubſtātiuſ relatiuſ aut demōſtratiuſ maſculini g. cōiungi: vt ignis z aqua ſunt q̄s diligim⁹ ignis z aqua mihi aduerſa ſunt. Sz cū cōiungitur ſubſtātiuſ diuerſorū generū q̄ nō ſpectāt ad ſexū nec credunt res ſexū h̄ntes ſciantia re tūc eis pōt adūgi adiectiū relatiū vel demōſtratiuſ neutri gnis: vt h̄z ga tua z bacul⁹ tu⁹ ip̄a me p̄ſolata ſunt. Itē ignis grādo nix glacies ſpūs pcellarū q̄ faciūt h̄bū eius. pōt etiā iūgi maſculino generi: vt Triste lupus ſtabilis turpe ſenerqz mules. Qñqz iūgitur feminino gñi vt Turpe iacēs mulier multo madefacta leo. Qñqz iūgitur copulato ex ſubſtātiuſ diuerſorū generū vt in p̄mouēdo etates maturitas: mox grauitas z laxa ſcia idagāda ſunt. Qñqz iūgitur copulato ex ſubſtātiuſ diuerſorū generū vt ver et eſtate tu plaſinaſti ea. ¶ Notandū q̄ qdā dicūt cōceptionē gñey nō eſſe orōnē vitioſam: qz in ea ē debita p̄ueniētia adiecti z ſui ſubſtātiuſ z hoc adiectiū p̄uenit cū ſuo ſubſtātiuſ cū q̄ dz cōuenire: ſz cū ſubſtātiuſ cōcipite: nō aut dictio p̄cepta dz cōuenire cū adiectiuo: qz hoc fieri dicitur im̄poſſibile et ſic ibi nihil eſſet vitij qz ibi ē ois cōueniētia debita et poſſibilis Et addūt q̄ adiectiuū in cōceptiōe generū pōt eſſe epichei gñis ſub vno articulo ſcans vtrūqz ſexū. Sz hec oīa p̄ter veritatē dicta ſunt. Primo qz ibi eſt partialis diſcōueniētia q̄ cauſat vitij ex p̄te generis p̄cepti qd̄ trahtur a ſuo p̄p̄o officio ad officiū alienū. Secūdo illud adiectiū nō pōt eſſe gñis epichei qz dicit hoc ſine ratiōe dictū aut nō i rōne fundatū ē irrōnabile z fictū. viij. phyſicorū Et hoc ē verū: qz adiectiū trahtit determinatū genus a genere cōcipiente: ſz genus epichei z h̄mōi ē aliquid determinati generis: et go nō pōt eſſe concipiens. Itē dicūt qz epichei gen⁹ in q̄tū ſignificat vtrumqz ſexum nō cōcipit ſed bñ in q̄tū determinatur ad vnū ſexum: qz adiectiū cum dictione concipiente ſe conformat et ergo determinatum eſt ad vnum ſexum tantū.

Nota.

.i. cōceptionē generū

.i. cū nomine diſtributiūo

Hoc etiam ſepe facies cum diſtribuyente

¶ Exemplum in quo hoc nomen vterqz virtute diſtributionis ſupponit p̄ paride maſculini generis: et pro helena feminini generis: quare valet ſicut paris et helena iacent p̄oni.

Pronus vterqz iacet: de petro dic helenaqz

¶ Hic autor determinat de cōceptiōe generū ipſe dicens qz ſepe cōceptio generū implicita ſit noīe diſtributiūo: vt ſi demōſtratis paride et helena dicatur vterqz iacet pronus. ¶ Queritur. qd̄ ſit dictio diſtributiua. Dicendū qz eſt dictio ſcans multitudinē facies stare terminū p̄ multis diſtributiue. Et ſunt duplicia. Quēdā diſtribunt terminū cui adiungitur p̄ cōmibus ſuppoſitis vt omnis null⁹. Quēdā duob⁹ ſuppoſitis vt vter neuter Et qz d̄libet iſtoꝝ pōt fieri cōceptio generū vt d̄libet iſtoꝝ ē alb⁹ demōſtrādo petrū z katherinā. Neuter iſtoꝝ ē bon⁹ demōſtrādo ioh̄h̄nē et barbaram ¶ Arguit. Diuerſi artifices h̄nt diuerſa cōſiderare ſz lo gic⁹ cōſiderat de dictiōibus diſtributiuis vt p̄z in tractatu diſtributiōnū ḡ male de his loquitur hic Alexander. Dm̄ qz in logica ſit mentio de eis ſm̄ qz faciūt ad ſtatū aut falſitatē p̄poſitis ſed hic ſm̄ qz p̄ eas poſſit fieri orō figuratiua

Querit

L iij

Glosa notabilis

Queritur. Quotuplex sit conceptio generum. Dicendum qd duplex: scilicet explicita et implicita. Explicita est qm suppositum recipiens conceptum ambo exprimitur vt in expressis textibus. Et illa est duplex. scilicet directa et indirecta vt prius patuit. Sed implicita est qm genus recipiens et genus conceptum in vna dictione includitur vt vterqz istorum est albus. **Ar.** In hoc exemplo: vterqz iacet prius: nullus est vitium: sed tertius est falsus: quia prius et vterqz sunt eiusdem generis numeri et casus. Dicendum qd si demonstras duos mares nullam conceptionem facis. Sed si demonstras mare et feminam conceptionem generum facis implicitam. Fit enim conceptio generum per noia particularitatem fecerunt: vt aliquis veltrum le gar: si maris et feminas alloquor: per noia demonstratiua conceptionem generum faciunt: vt hi sunt albi demonstrando mare et feminam. Nomina quistia faciunt etiam conceptionem generum: vt vter horum est mas cum de mare et femina loquimur. Recte de vtra horum est femina demonstratis mare et femina. Quicumqz vult saluus esse opus est ante omnia vt teneat catholicam fidem. Non enim mulieres minus obligate sunt ad fidem quam viri: ergo oratio est conceptio. Petrus est prius erga patres suos sicut est conceptio: quia de patre et matre intelligitur. **Queritur.** Utrum conceptio generum habeat fieri inter quoscumqz substantiua diuersorum generum. **Ar.** Dicitur qd quodam dicitur qd non: sed solum illa substantiua que fecerunt res animatas et non illa que fecerunt res inanimatas. Et quoniam eis opponitur per alexandrum dicitur. Per vim sunt leges et plebiscita coacte. Respondet qd hoc exemplum accipit alexander ex Luciano primo libro que dicit (mensuras Juris vis est huic et plebiscita coacta) non dicit coacte: quare si inueniatur coacte dicuntur illud esse mendosum. Sed ad hoc dicitur est qd quo ad aliquid ex Luciano simpliciter: nisi mutando illud adiectiuum facit conceptionem generum. Et ideo dicitur est qd in substantiuis res inanimatas fecerunt potest fieri conceptio generum: vt in hoc exemplo: panis et vinum sunt cari. Et ratio est quia congruitas non est attendenda ex parte rerum significatarum: sed ex parte modorum significandi. Sed ista diuersitas modorum significandi quas requirit conceptio generum: reperitur in exemplo proxime posito et in similibus et go. talis figura

sup. gramaticale sup. congrue

Distinguit regimen quod iunxerat ante prolepsis

Ar. Est exemplum ubi illud totum grammaticale scilicet huius congrue constructum prius cum illo verbo metuunt postea diuiditur in partes grammaticales. scilicet alius et alius que disconueniunt cum ly metuunt in numero.

Hi metuunt: alius dominos aliusque magistros

Queritur. **Ar.** Sicut huius textus est qd prolepsis distinguit illud regimen sub impropetate quod prius iunxerat sub prepetate vt turba hec studet alij grammatice alij logice hi metuunt alius dominos alius magistros. **Ar.** qd est prolepsis. **Ar.** Dicitur qd est proceptio alius cuius totum grammatice quod postea per partes grammatice figurate diuiditur vt apostoli predicauerunt vni in oriente alij in occidente. In qua diffinitio ly proceptio potest loco generis. Est enim prolepsis nomen grecum et dicitur a pro quod est parte et prolepsis proceptio que proceptio alicuius cuius grammaticales accepti ante suas partes. Et dicitur (figuratiue) propter partes realiter acceptas vel simpliciter congrue rectas.

Ar. Arguitur. Nullum complexum potest diffiniri sed prolepsis est complexum: sed dicitur maior est prolepsis Topicoz. Minor probatur quia complexum ex pluribus orationibus: vt dicendo: hi metuunt alius dominos alios magistros. Dicendum qd prolepsis proprie intentionaliter accepta est complexa et sic non potest diffiniri sed secunde intentionalis accepta est incompleta et sic diffinitur. **Queritur.** Ex qua vacillat inuenies circa hoc pronomen quod huic figure conuenit quod est sine veritate scribendum. Solutio secundum Johannem Tortellium debet scribi per et sine in vt dicendum est prolepsis et non prolepsis. Et hoc patet ex ipsius nominis interpretacione.

Ar. Arguitur. Nullum complexum potest diffiniri sed prolepsis est complexum: sed dicitur maior est prolepsis Topicoz. Minor probatur quia complexum ex pluribus orationibus: vt dicendo: hi metuunt alius dominos alios magistros. Dicendum qd prolepsis proprie intentionaliter accepta est complexa et sic non potest diffiniri sed secunde intentionalis accepta est incompleta et sic diffinitur. **Queritur.** Ex qua vacillat inuenies circa hoc pronomen quod huic figure conuenit quod est sine veritate scribendum. Solutio secundum Johannem Tortellium debet scribi per et sine in vt dicendum est prolepsis et non prolepsis. Et hoc patet ex ipsius nominis interpretacione.

Queritur. **Ar.** Sicut huius textus est qd prolepsis distinguit illud regimen sub impropetate quod prius iunxerat sub prepetate vt turba hec studet alij grammatice alij logice hi metuunt alius dominos alius magistros. **Ar.** qd est prolepsis. **Ar.** Dicitur qd est proceptio alius cuius totum grammatice quod postea per partes grammatice figurate diuiditur vt apostoli predicauerunt vni in oriente alij in occidente. In qua diffinitio ly proceptio potest loco generis. Est enim prolepsis nomen grecum et dicitur a pro quod est parte et prolepsis proceptio que proceptio alicuius cuius grammaticales accepti ante suas partes. Et dicitur (figuratiue) propter partes realiter acceptas vel simpliciter congrue rectas.

De regimine Nominatiui.

ratione. Dicit enim plepsis a pro qd̄ ē pre et lepsis acceptio. Ad conceptio qz in ea totū p̄cipit qd̄ postea in ptes diuidit. **Q**ui. quid est totum grāmaticale. **S**olo. Est dictio actualit̄ importans multitudinē: vt dictio plural̄ nūeri nōis nō collectiui: vel singular̄ nūeri nōis collectiui: vt gens: plebs: populus: turba. **Q**ui. hic ē plepsis Sonorū alī⁹ vox alius nō vox: tñ ubi nō est nomē collectiui: qz illa sunt q̄tuor. **S**olo. Fit p̄ nomē collectiui singularis numeri: vel p̄ nomē nō collectiui plis nūeri. **C**ōtra. habz sic ri p̄ nomē nō collectiui singularis numeri. **P**robat in hoc exemplo Quātatis aliud cōtinuū aliud discretū. **S**olo. P̄uis (p̄ntatis) nō ē p̄p̄si nōmē collectiui: tñ cōiter loquēdo et similitudinariē ē nomē collectiui: qz si cut collectiui colligit in se plura: sic q̄libet genus generalissimū colligit in se plures spēs. **Q**ui. Quotplex est totū. **S**olo. Multiplex. s. totū vniuersale qd̄ est sup̄ius s̄m̄m in sua inferiora: vt animal. **T**otū integrale est cōpositū ex p̄tibus p̄ntatē habentib⁹: vt domus ex lapidibus et lignis. **T**otū in tpe est dictio cōprehēdēs omne tēpus: vt sp̄ nūsc̄. **T**otū in loco est dictio cōprehēdēs oēm locū aduertib⁹: vt vbiqz vbiuscūqz nūsc̄. **T**otū in loco ē dictio cōsumpta sine adiecto accidentalit̄ ipm̄ determinate vt homo. **T**otū in p̄ntate ē vniuersale sumpt̄ s̄ynumerals: vt Ois hō: nulluz nial: s. aliud ē totū grāmaticale de quo ē hic ad p̄positū. **E**t hoc diuidit̄ duplici: vno nō in ptes grāmaticales simpliciter cōgruas vt figuratiuas vt hi metuit̄: alij d̄nos: alij magistr̄os: seu metuit̄: alius d̄m̄: alij m̄gim̄. **S**ecō diuidit̄ in ptes simplr̄ incōgruas: vt hi metuit̄: alij d̄nos alios magistr̄os. **Q**ui. Quid est vitium plepsis. **S**olutio. Est illud: qz ptes diuidentes disconueniunt cum verbo vt adiectiuo in aliquo accidente. **R**atio qua potest fieri est: qz totum et partes idem sunt: ideo permittitur qz ptes stant cum verbo sicut totum. **R**atio quare oportet fieri est breuiologium. **Q**uidam tamen volunt dicere qz nō sit vitiosa qz totū in pleps̄ cōuenit cū verbo seu adiectiuo expresso. **P**artes vero cū verbo seu adiectiuo subintellect̄: seu vbiqz vitij deprehendi potest. **S**ed hoc est in cōueniens: quia illa diatio est zeugnatica. **E**t de intentione Alexandri est: qz nō d̄nt partes referri ad cōstructibile intellectum: sed ad verbū plus cōgrue cum toto constructum cum quo verbo partes in aliquo accidente disconueniunt: et hoc causat vitium. **I**tē verbum nō debet resumī cū partibus expresse qz si resumeretur cū partibus in plurali numero: esset orō simplr̄ cōgrua. **Q**ui. Que est prima diuisio prolepsis. **S**olutio. **P**rimo diuidit̄ in plepsim locutionis et cōstructionis. **L**ocutionis est qz partes grāmaticales nō discōueniunt cū verbo seu adiectiuo: vt scholares scribunt: illi calamo: et isti stilo. **S**ed prolepsis cōstructionis: est quando partes grāmaticales discōueniunt cum verbo seu adiectiuo in aliquo accidente grāmaticali: vt hi currūt: alius romā: alius coloniā. **E**t discōueniunt aliquando cū adiectiuo in genere vt gens est bona: ille mediocriter: iste excellenter. **A**liq̄ in numero vt populus pugnat: hi armati: illi inarmati. **A**liq̄ i casu: vt pie gens ista ē fidelis: illa infidelis. **A**liq̄nādo in genere r̄sin casu simul: vt hominū currētū iste currit velociter: ille tarde. **A**liq̄ in genere in numero: et in casu s̄l: vt romani gentis isti sunt robusti: illi debiles. **E**t sic peccat cōtra regulam adiectiuū et substantiuū. **E**t iā peccat p̄tra regulā sup̄positi et app̄positi. **A**liq̄nādo em̄ partes disconueniunt cū verbo in numero: vt in exēplo tert⁹. **A**liq̄nādo in p̄nta: vt vos studetis: illi grāmaticā: isti logicā. **A**liq̄nādo in numero et in p̄nta simul: vt vos studetis: ille donatū iste alexandrum. **Q**ui. que est secunda diuisio prolepsis. **S**olutio. ista: quedā ē plepsis explicita: et quedam implicita. **E**xplicita est qz totū et partes expresse ponuntur: vt in predictis exemplis. **P**rolepsis implicita fit tribus modis.

Querit

Arguit.

Replica

Querit

Querit

Queritur

Querit

Glossa notabilis

Primo qñ totū exprit & ptes intelligunt: vt nos currim⁹ vnusquisq; vias suam. Secōdo fit qñ ptes exprimunt et totū subintelligi: vt petrus velociter et iohānes tarde currūt. Tertio fit qñ totū ptes sūt intelligūt vt vana locuti sunt vnusquisq; ad primum suū. **¶** Qñ q̄ ē tertia diuisio plesp̄is. Solutio ista quedā ē pprie dicta quedā impiope dicta. Pprie dicta est qñ partes diuidūt vtz totū grāmaticale: vt hi metunt: alius dñ os alius mgros. Impiope dicta est qñ ptes nō diuidūt vtz totū grāmaticale & illa fit tribus modis. Primo qñ partes diuidūt totū vnuerſale: vt q̄ritatis aliud p̄tinuū aliud discretū. Secōdo fit qñ partes diuidūt totū integrale vt domus aliā tectū aliud fundamentū. Tertio qñ ptes diuidūt totum in q̄ritate vt omnis homo currit vnus ad romā alter ad banariam. Et de quidditati bus illoz dictum est in questione prima posita. **¶** Queritur: quot mod⁹ sit prolepsis cōstructionis. Dicendū q̄ quattuor modis. Primo quando ptes et totum exprimuntur in nominatiuo: vt in exemplo textus. Secūdo quādo totum et partes exprimuntur in obliquo: vt aquilaz volantium vnus penne albe: alterius penne nigre. Tertio quando totū exprimitur in recto et partes in obliquo: vt aquile volauerunt vnus penna alba: alterius penna nigra. Quarto quando partes exprimuntur in recto & totū in obliquo vt aquilarum volantium hec ab oriente: illa ab occidente. Etiam prolepsis fit ex toto et partibus aduerbijs: vt Petrus vigiles hodie bibat: decies vnū & decies ceruſiam. **¶** Queritur: vtrū hic sit plesis: alter alterius one ra portare. Solo. Sic: scz implicat debz sic exponi vos portare: ille onus vnus: alter onus alteri⁹. Similiter hic: alter alterius lanare pedes. i. vos lanare: ille pedes vnus: alter pedes alterius.

pnus p̄grue .s. aliqd̄ capiēdo .i. zeugma
posuit .i. resumit

Aut quod proposuit extra sumendo reducit

isti festinant .s. p̄pero .i. ludit

Hij properant et ego. tu ludis et ille sedendo

¶ Dicit q̄ zeugma reducit illud qd̄ p̄us cōgrue posuit. s. verbū seu adiecti uum ad casuale extra captum sub discōuenientia in accidentib⁹ grāmati calibus: vt petrus est albus et tu. **¶** Sic zeugma large acceptum resumit verbū vel adiectiuū prius cōgrue positum ad aliqd̄ casuale extra captum. **¶** Queritur quomodo plesis & zeugma cōueniūt. Solutio. Primo cōueniunt: quia p̄mittitur verbum seu adiectiuum vtrobiq; sub cōuenientia. Secōdo quia verbū seu adiectiuū discōuenit cū substantiua vt supposito p̄tuo. Et dicit p̄mo: quia in plesis requirit totū grāmaticale nō in zeugma. Secundo qz in plesis nō requirit aliqd̄ mediū. Unde in plesis non debet poni mediū inter totum et partes: qz illa pertinet ad idem: nō autem in zeugmate. **¶** Queritur: quotuplex est mediū in zeugmate. Solutio. triplex. Primum est cōiunctio copulariua: vt ego studeo & tu. Secūdo est cōiunctio disiunctiua: vt ego scribo vel tu. Tertium est aduerbium similitudinis: vt ego curro sicut tu. **¶** Queritur: quō scatur q̄ isti duo versus sint & zeugmate cū tamē non exprimuntur. Solutio ex deriuatione nominis: quia zeugmos grece est idem qd̄ reductio latine et hoc sufficienter potest intelli gi in hoc verbo (reducit) in textu posito et ergo alexander nō exprimit hoc nomen zeugma. **¶** Arguitur zeugma nō distinguitur a conceptione ergo male dēterminat autor de ea: quia in vtraq; illarū figurarū vnus actus designatur inesse duobus seu vna pprietas. Dicendum q̄ in conceptione vnus act⁹ designat inesse duob⁹ eoz p̄mo: sed in zeugmate s̄m p̄us & postea

De regimine Nominatiui.

Arguſ rhu. **Arguſ** Arguſ. zeugma non e figura: ſ; male ponit p figura. Aho. pbatur qz in ipſo nullu eſt vitiu ex eo qz ſunt duo nri quoz vnus puenit cuſ verbo expreſſo et alter caſus extra captu cuſ verbo ſubintellecto. Solutio Caſus extra captus bene facit cõgruitatẽ cuſ verbo ſubintellecto nõ tñ cuſ vbo expreſſo ad qdã reducitur caſus extra captus ſub aliqua diſconuenientia. **Co**
tra In zeugmate caſus extra captu nõ diſconuenit cuſ verbo pns expreſſo: ſ; et. Aho. pbat in hoc exemplo Petrus hõcauit z paulu. Dõm qz ubi e zeugma locutiõis ſ; nõ cõſtructiõis de q loquitur h. **Querit** quid eſt zeugma **Querit**
Solo Eſt reductio caſualis extra capti ad vbu ſeu adiectiu pns pgrue poſitu ſub diſconuenientia alicui accideſis reſpectiu. Exemplu pmi vt ego z tu. De ſeõ vt petrus e albus z catherina. Ibi catherina e dictio caſualis extra capta et reducit ad illud adiectiu alb^o ſub diſconuenientia gñs prius in pgrue poſitu. **Querit** Anũ zeugma ſit ſoluz mediãte cõiunctione **Querit**
Solo Nõ ſ; etiã mediãte aduerbio vt tu comedis tanq lupus: ego ſicut ſenu arui. Etia ſine medio vt ego diſco grãmaticã Petrus logicã. **Querit** qd ſit vitiu in zeugmata. **Querit** Eſt qz ps caſualis extra capta diſconuenit cuſ verbo ſeu adiectiu pns cõgrue poſito in aliq accideſe reſpectiu. Ratio qd p̄t fieri eſt: qz dictio caſualis extra capta faciliſ reducit ad vbu ſeu adiectiu mentaliter ceptu ſeu intellectu. Ratio qre oportet fieri eſt breuiloquiũ **Querit** quottuplex e zeugma. **Querit** Solo. duplex. ſ. locutiõis z ſtructiõis. Locutiõis eſt qñ dictio extra capta cõuenit cuſ verbo ſeu adiectiu prius poſito: vt petr^o ſcribit et ille. Sed zeugma ſtructiõis eſt qñ dictio extra capta diſconuenit cuſ verbo ſeu adiectiuo vt tu ludis et iſte. **Querit** qtruplex e zeugma ſtructiõis. **Querit** Solo. Triplex. ſ. ptozeugma meſozeugma et hypozzeugma. Protozeugma eſt qñ verbũ ſeu adiectiuũ ponit in pncipio et puenit cuſ ſubſtãtuo ſeu ſuppoſito primo: vt turbatus e herodes z omis hieroſolyma cũ eo. Et d: a pto qd e pmiũ z zeugmos reductio qñ reductio q fit a pncipio. Sz meſozeugma e qñ verbũ vel adiectiuũ ponitur in medio. De verbo: vt hebrei ſunt z ego. Ipſe fecit nos z nõ ipſi nos. De adiectiuo: vt huc ades o melebee: caper eſt tibi ſaluus et hedi. Sz hypozzeugma e qñ verbũ vel adiectiuũ ponitur in fine: vñ Uirgũ. Nihil hie niſi carmina deſunt: neqz ſidas radio: neqz maſ ſilio ſit corrupta. Et d: ab hypoz qd eſt ſub et zeugmos reductio qñ reductio in fine. **Nota** qd verbũ vel adiectiuũ in meſozeugmate pformabit ſe cũ priori ſuppoſito vel ſubſtãtuo. Sed in ptozeugmate pformabit ſe cũ primiori dẽptis duob^o caſibus in quibus nõ pformabit ſe cũ primiori Primo qñ ſunt p aduerbia cõparãdi vt melius ego iſtud qz vos feciſſem. i. melius ego iſtud qz vos feciſſ; feciſſez Secõdo qñ ſũt p aduerbia ſimilitudinis vt ille hoc prudẽter: vt ego feciſſet. i. ille hoc ita prudẽter vt ego feci feciſſet. **Nota** qd qdam dicũt zeugma eſſe orationẽ vinoſam: quia in ea aiterũ ſuppoſitorũ cõformatur verbo ſeu adiectiuo expreſſo z alterũ ſubintellecto. Sz illi ſunt tales de quibus dicit Arito. primo pihermenias z primo de generatiõẽ: qz ad pauca reſpicit etas de ſacili paralogizãtur hi eñ nõ pſiderãt ad ſtructibilia extra captũ cũ qz vbu nõ dz expmi: eo qz orõ eſt vocalis ſimpliciter incõgrua ſ; dz mẽtalit^o capiti tñ etiã ille nrius nõ ponit abſolute: qz h̄ determinat de regimine nri Nec ſic etiã dz ponit cũ vbo nõ vocalis expreſſo vt ab iſto regere: qz tũc p̄ret zeugma: ſed debet regi a verbo prius poſito ex vt zeugmatis. talis figura **sup. aliqũẽ** **sup. caſum**

Arguſ

Replca

Querit

Querit

Querit

Querit

Querit

Nota.

Nota.

Antithetiſ caſum demit ponens alienum
Orbem quã ſtatuo, ſimul omis qui venit ad me

Glosa notabilis

Querit

Dicit qd illa figura antithesis qd fm qdā dicit Antiphosis hz fieri qn ea sus ponit p casu: vt oēs qd venit ad me nō efficiā foras. Joli ly ois caput pro illo actō oim. **Querit.** Quid ē antithesis. Solo. Antithesis ppe dicta ē vnus casus p alio positio: vt vrbē quā statuo vestra ē: in q oratioē vrbem acti casus ponit p eius nō. Sz antithesis cōter dicta ē vni? accidens p alio positio: vt numerus p nōero: gen? p gne: psona p psona: et modus p modo. Exēplū pmi: vt plurima turba strauerūt vestimēta sua in via: et ois isrl' plāgebant eū. De scdo vt hec qd nō nouit legē maledicti sunt. Uenerunt ptes visuri eneidos. i. troia nos. De tertio: vt danai qd parēt atridi qd pmi arma sumite qd parēt. i. parēt: et O aqua benedic dno qd sup celos extat. De qro: vt nos pauidi trepidare metu: trepidare p trepidamus. Et ego sedulo id negare factū: negare p negabam. Et autor ideo non ponit istam figurā: quia nō licet inuenibus vni: quoz Alexander est instructor. Sed tñ vt d ea aliqd intelligant: textū flouiste in hoc loco interpositū: qd etiā nomē figure sonatur in quo cōuenit supradictis. Et dicit antithesis siue antiphosis: ab anti qd est cōtra et thesis positio: qd vniū accidēs ponit p reliq. i. casus p casu: et gen? p genere et c. **Querit** quid sit vitiū in antithesi. Dōm q vnus casus p alio cōstruit cū verbo seu adiectiuo sub dictionēria aliam casus accidens. Et ratio qua potest fieri est volūtas grāmaticoz sub bre uiloquio. **Querit.** Quot modis casus ponitur p casu. Dicenduz q dng modis. pmo nōus p actō: vt ois qd venit ad me non efficiā foras. Scdo actūs p nō: vt vrbē quā statuo vestra est. Tertio gūs p abltō: vñ Uirg. Et crurū tenuis a mēto palearia pendens. Quarto nōus p abltō: vt cuius humilitatem deus respiciens virgo concepit et peperit. Quinto abltūs p dō: vt herent pede pes: id est pedi.

Querit

**De abso-
lutione.**

Arguit

Querit

Querit

Inuenies rectum quandoq; regente solutum

Dicit qd nōus sepe ponit absolute: vt vnus duo tria: par vob: bona dies qd illi nō hnt vā regant. **Qd.** Que ratio ē ordinis text? ad pcedentes Dōm q ista: qd habuit pcedit puationē: sz in pcedentibus textib? agitur de regimie nri: hic vero agitur de absolute: qd et c. **Arguit.** Absolutū est a respectuū: qd plus determinare debuisset de absolute nō de eius regimie: qd cōsistit in respectu dictionis regētis ad dictionē rectā. Dōm q absolute nō caput hic vt opponit respectuū: sz vt opponit habitū: et sic sequit **Querit.** Quid ē absolutio. Dōm q ē puatione regiminis passim in sbiecto apto nato. Dicit notāter (regiminis passim) ppter puationē regiminis acti: qd si dictio apta nata ē regere et nō regit nō dicit poni absolute: vt lego Dicatur (in sbiecto apto nato) ppter pres indeclinabiles q nō pnt poni absolute: qd nō sunt apta nata regi. **Querit.** Quotuplex ē absolutio. Dōm q duplex. i. regiminis et cōstructionis. Absolutio regiminis ē puatione regiminis i sbiecto. Et ē duplex. i. ppe dicta et cōter dicta. ppe dicta ē qn dicitio expressa nec hz regō expressum nec subintellectū. Sz absolutio cōter dicta est quādo aliquid regibile caret regēte expresso: hz tñ regēs subintellectuz vt dōs in celo sedes eius supple ē. Sz absolutio pstructionis ē qd dicitio ponit extra cōtextū oratiois et nō cōstruit cū aliq: vt dice dū tñ hō de qua absolute nō ad pns. **Queritur.** Quot modis capitur hoc nomē absolute et sic capitur hic. Secundo capitur absolute pro verbo absolute et est illud qd per se facit perfectum sensum: vt dormio sodeo. Et nomina substantia snt dicunt absolute q nō indigēt adiectiuo: vt par de? angel? virtus

